

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

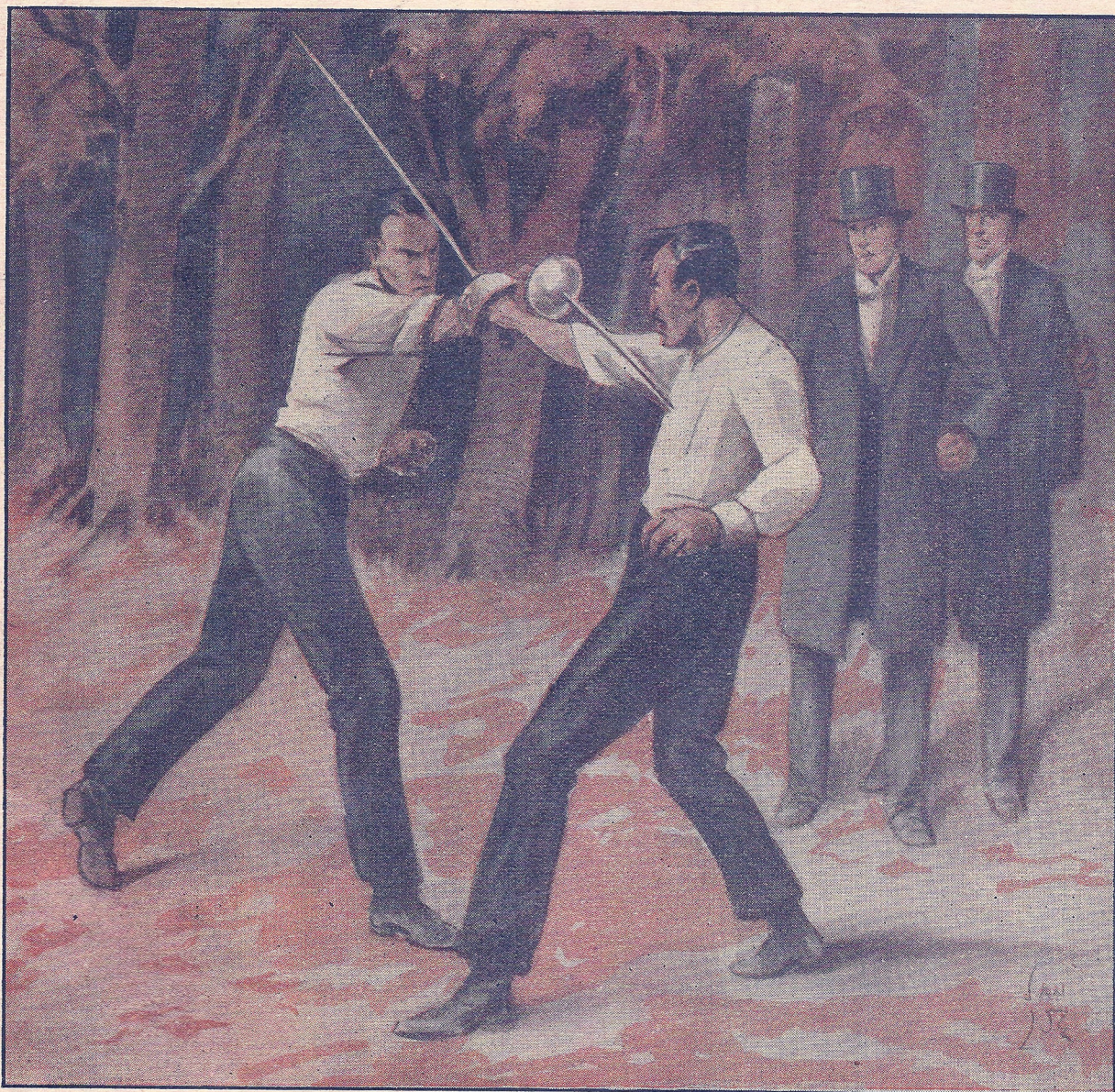
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 804

EEN ZONDERLINGE WEDDENSCHAP.

20 cent



De degen van den grooten onbekende was hem in de borst gedrongen.

NIEUWE SERIE

Een zonderlinge Weddenschap

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE SCHOONE MEXICAANSCHÉ.

De soiré, gegeven door mevrouw Cartwright, was in vollen gang.

Drie zalen van het prachtige huis, hetwelk deze dame aan Pall Mall bewoonde, schitterden van licht.

Een groote menigte genoodigden bewoog zich opgewekt door deze drie groote zalen op en neder, danste, of keek naar het dansen.

Bedienden in sierlijke livrei baanden zich behendig een weg door de genoodigden met zilveren presenteerbladen in de handen, beladen met tal van ververschingen.

Mevrouw Cartwright stond bekend als een van de beminnelijkste gastvrouwen van Londen, die het geven van partijen als weinig anderen verstond.

Daar zij liberaal was in hare opvattingen, werden hare soirées bezocht door een groot aantal van haar vele vrienden, wier meeningen op politiek en maatschappelijk gebied vaak zeer sterk uiteenliepen.

Men vond er conservatieve Lagerhuisleden, naast afgevaardigden van de Arbeiderspartij, militairen en geleerden, kunstenaars en fabrikanten.

Mevrouw Cartwright was sedert eenige jaren weduwe, maar zij was getrouwd gebleven aan de gewoonte, minstens eenmaal in de maand een groot gezelschap in haar prachtig huis te verzamelen.

En zij was hiertoe zeer goed in staat, want zij werd gerekend onder de rijkste inwoners van Londen.

De vrouw des huizes was een dame van een jaar of zestig, met reeds spierwit haar, maar nog helder schitterende, zwarte oogen, die van haar levenslust getuigden.

Zij zelve nam de honneurs waar, bijgestaan door haar zoon, een flinken jongen man van vijf en dertig, gekleed in de uniform van kapitein der garde.

Er waren dien avond op het feest van mevrouw Cartwright zeer veel schoone vrouwen.

Maar zij allen werden in de schaduw gesteld door een vreemdelinge, die sedert een maand het onderwerp vormde van de gesprekken in de deftige Londensche salons.

Zij was een Mexicaansche en haar naam was Lola de Mesquita.

Zij was met haar broeder Pedro uit Mexico City gekomen, ten einde, naar zij zeide, haar opvoeding te voltooien door een reis door alle landen van Europa.

Haar broeder diende haar daarbij als chaperon.

Lola de Mesquita was nauwelijks twee en twintig jaar.

Zij was groot van gestalte, lenig als een riet, en thuis in verschillende takken van sport — zij reed even goed paard als zij tenniste en de

behandeling van de automobiel had voor haar evenmin geheimen als die van den schermdegen.

Door haar buitengewone schoonheid had zij aanstonds de aandacht getrokken van de uitgaande Londenaars, en daar zij van een bekend Mexicaansch geslacht was en hare aanbevelingsbrieven uitstekend in orde waren, had het haar geen moeite gekost toegang te krijgen in de deftigste kringen der Engelsche hoofdstad.

Haar broeder was kleiner dan zij, even zwart van haar en van oogen, met een gebruinte tint en een klein gepomadeerd kneveltje.

Hij zou knap genoemd kunnen worden, als zijn oogen niet steeds zoo onrustig door zijn hoofd hadden gedwaald, en zijn gelaat geen trek van sluwheid had vertoond, die er slechts zelden van verdween.

Lola de Mesquita schreed op dit oogenblik aan den arm van een hooggeplaatst diplomaat door de balzaal.

Aller oogen waren op het schoone jonge meisje gevestigd.

In een hoek van het vertrek stonden twee heeren in een gefluisterd gesprek met elkander verdiept.

De een was bijna een hoofd groter dan de andere.

Hij had een scherp-geteekend gelaat, dat van ontombare wilskracht getuigde.

Zijn haar begon aan de slapen eenigszins te grijzen.

Hij was gekleed in een keurig gesneden rokcostuum.

Van tijd tot tijd bracht hij met een eenigszins vermoeide beweging de in goud gevatte monocle voor zijn oog.

Zijn metgezel was ongeveer tien jaar jonger dan hij, sierlijk en tenger gebouwd en meteen rond, blozend jongensgezicht, waarin twee heldere blauwe oogen schitterden.

Deze twee mannen waren Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn vertrouwde vriend Charles Brand!

Zij waren op deze soirée uitgenoodigd in de kwaliteit van Lord William Aberdeen, den alom bekenden Londenschen philanthroop en diens intiemus, Charles Brand.

Zij kenden mevrouw Cartwright reeds verscheidene jaren, maar de waardige vrouw zou eerder aan haar eigen bestaan getwijfeld hebben, dan dat zij ook maar een oogenblik zou hebben kunnen vermoeden, dat zich achter Lord William Aberdeen, die een van de schoonste villa's van Londen aan de Cromwellstreet bewoonde, de Groote Onbekende verborg. De man naar wien de hoofdinspecteur

van politie Baxter en zijn rechterhand de detective Sullivan reeds lange maanden zonder eenig resultaat zochten.

Charles Brand stootte op dit oogenblik zijn vriend aan.

— Zie eens — daar komt Lola de Mesquita aan! zeide hij. Zij is vanavond schooner dan ooit.

De oogen van den jongen man rustten vol bewondering op het schoone gelaat van de jonge vrouw.

Raffles gaf echter geen antwoord.

Charles meende dat hij niet goed verstaan was en herhaalde:

— Daar komt de koningin van het feest aan! Zie je haar niet?

— Jawel! zeide Raffles, terwijl hij zijn fijngevormde hand naar den mond bracht om discreet een geeuw te verbergen.

— Jawel, zeide hij onverschillig, ik heb haar gezien! Zij ziet er heel goed uit.

— Zij ziet er heel goed uit! herhaalde Charles verontwaardigd. Maar goede hemel, Edward, ben je dan waarlijk van steen? Heb je een ijsklomp in je borst, in plaats van een hart? Zie je dan zelfs niet, dat Lola de Mesquita buitengewoon schoon is? Schooner dan eenige vrouw in deze zaal?

Nu keek Raffles eenigszins nauwkeuriger toe, als om zijn vriend dit genoeg te doen.

Maar zijn grijze oogen bleven even onverschillig kijken en hij liet zijn gemakkelijke houding, leunende tegen een deurpost, geen oogenblik varen.

Charles haalde ongeduldig de schouders op.

— Je bent toch een wonderlijke kerel! bromde hij.

— Waaraan heb ik die onderscheiding te danken? vroeg Raffles spottend.

— Vraag je dat nog? Wij zijn Lola de Mesquita reeds ettelijke keren tegen gekomen — je hebt minstens tienmaal met haar gesproken op het bal, op het ijs, in de theaterzalen en elders! En nu doe je zoo onverschillig alsof je haar voor het eerst zag, alsof je niet drommels goed weet...

De jonge man brak zijn woorden plotseling af.

Raffles had de wenkbrouwen gefronst.

— Ga door, zeide hij toen. Wat weet ik?

— Waarom zou ik het ook verzwijgen, zeide de jonge man op gedempten toon, je weet heel goed, dat die schoone Mexicaansche jou met heel andere oogen aanziet, dan alle mannen met wie zij in aantaking is gekomen!

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Je verveelt mij! zeide hij kortaf. Je ziet

spoken op klaarlichten dag!

Charles sloeg de handen met een wanhopig gebaar in elkaar.

— Noem jij dat spoken zien? Zeg liever dat je de godin der schoonheid in levende lijve voor je ziet, en als je soms wilt dat ik duidelijker spreek — je staat hoog in de gunst bij Lola de Mesquita!

Raffles richtte zich uit zijn leunende houding op.

Uit zijn grijze oogen wierp hij van onder de gefronste wenkbrauwen Charles een bestraffenden blik toe.

— Van tweeën één: of je houdt op met die bakerpraat, die goed is voor een kinderkamer, of we vertrekken op staanden voet. Om je de waarheid te zeggen, had ik je al willen voorstellen stilletjes uit te knijpen!

— Nu al? vroeg Charles verbaasd. We zijn hier nauwelijks een uur!

Raffles wierp een vluchtigen blik op zijn horloge.

— Vijf en zestig minuten! zeide hij. Dat is naar mijn oordeel al bijna een uur te veel!

Charles schudde het hoofd.

— Je bent in een mistroostige bui! zeide hij. Dat is alles. Maar kijk eens — daar komt onze Lola regelrecht op ons toe!

Charles had goed gezien.

De schoone Mexicaansche had Raffles opgemerkt!

Met een glimlach om de volle, roode lippen kwam zij regelrecht op hem toe, terwijl zij haren begeleider half tegen zijn zin scheen mede te trekken.

Inderdaad was er pas een wals begonnen en de diplomaat scheen zich dezen dans met de schoone Mexicaansche zeer ongaarne te zien ontglippen.

Er verscheen een strakke trek om de lippen van den Grooten Onbekende.

En zijn gelaat teekende niets dan koele hoffelijkheid toen hij een onberispelijke buiging

maakte voor de schoone jonge vrouw, die nu vlak voor hem was blijven stil staan.

Lola wierp hem een gloeienden blik uit haar zwarte oogen toe.

Charles was eenigszins terzijde getreden.

Hij was niet zoo blind als zijn vriend.

Hij begreep zeer goed, dat de schoone Mexicaansche verteerd werd door een hartstocht, welken zij blijkbaar tevergeefs trachtte te onderdrukken.

Raffles evenwel scheen volstrekt niets te bemerken van hetgeen er in de ziel van de mooie vreemdelinge omging.

Hij had zich weder opgericht en keek de Mexicaansche aan met een blik, waarin een onuitgesproken vraag lag opgesloten.

Lola de Mesquita wendde zich tot haar cavalier.

— Zoudt gij erg kwaad zijn, graaf, vroeg zij in voortreffelijk Engelsch, als ik u verzoekt mij dezen dans kwijt te schelden? Ik zou gaarne eenige woorden met Mylord wisselen. Hij moet mij van raad dienen bij den aankoop van een paard. Ik weet dat Mylord een voortreffelijk paardenkenner is!

De diplomaat scheen zich allesbehalve opgewekt te schikken in hetgeen de schoone Mexicaansche hem vroeg.

Maar ook hij was een van die ongelukkigen, die het verzoek van een vrouw beschouwen als een bevel en zich haastten er aan te gehoorzamen.

Hij maakte dus zijn schoonste buiging en zeide, met moeilijk verborgen spijt in zijn stem:

— Gij berooft mij van een ongeëvenaard genot, signora — maar ik waag het niet uw wensch te weerstreven. Ik hoop, dat gij mij dan althans den extradans zult toestaan.

— Misschien, graaf — misschien! zeide Lola met een geheimzinnig lachje.

De Graaf boog nogmaals en verdween in het gewoel van de danszaal.

HOOFDSTUK II.

ALS LIEFDE VERKEERT IN HAAT....

Lola de Mesquita klopte met haar schildpadden waaier zachtjes in de palm van haar linkerhand en keek Raffles onderzoekend aan.

— Gij zijt niet boos, dat ik aldus beslag op u gelegd heb, Mylord?

— Volstrekt niet, Signora! antwoordde Raffles. Het is mij steeds een genoegen iemand van dienst te kunnen zijn!

Sneller tikte de waaier op de kleine hand

van de schoon vrouw.

Zij fronste eenigszins ongeduldig de schoon geteekende wenkbrauwen.

— Gij zijt dus voor iedereen even bereidwaardig, Mylord?

— Voor iedereen, die het naar mijn meening waard is, Signora!

— En gij wilt mij dien kleinen dienst bewijzen?

— Dat zeide ik u reeds!

— Zoudt gij dan niet zoo goed willen zijn mij even te begeleiden naar den kleinen salon hiernaast? Het is hier zoo warm en de muziek en het dansen maakt zoo'n leven, dat men ternauwernood zijn eigen woorden kan verstaan!

Een nauw merkbaar glimlachje plooide de lippen van den Grooten Onbekende.

Zijn witte gespierde rechterhand speelde met het koord van zijn monocle.

— Ik ben geheel tot uw dienst, Signora! zeide hij koel. Maar — zou het misschien niet beter zijn, indien gij eerst uw broeder waarschuwde, opdat hij u niet tevergeefs zou zoeken?

Lola haalde de schouders op.

— Mijn broeder! riep zij korzelig. Mijn broeder is nu in een andere zaal — hij zal mij niet missen. Goede hemel, Mylord, wat is men in uw noordelijk land toch vreeselijk op de vormen gesteld!

— Dat is zoo, Signora, maar ik heb nog nooit een dame daartegen hooren protesteeren!

Lola de Mesquita beet de fijne witte tandjes in haar onderlip.

Even fonkelden haar oogen en fronsten zich haar mooie wenkbrauwen.

Maar dadelijk daarop wierp zij weder een blik op den Grooten Onbekende, welke Raffles geen oogenblik in het onzekere zou hebben gelaten omtrent den aard van de gevoelens die de Mexicaansche voor hem koesterde — als hij slechts iemand anders dan Raffles was geweest.

— Mag ik uw arm verzoeken, Mylord? vroeg Lola de Mesquita.

Zonder een woord te spreken, bood Raffles Lola den arm aan.

Zij begaven zich naar de deur die naar den kleinen salon voerde, en menigeen keek het schoone paar vol bewondering na.

De kleine kamer was geheel verlaten.

Het was er half duister en heerlijk koel.

Hier en daar stonden reusachtige palmen in groote kuipen en daarvoor waren rustbanken en gemakkelijke stoelen geplaatst.

Twee van de vier groote vensters, die op den tuin uitzagen, waren half geopend.

— Het is hier heerlijk koel! zeide Lola op fluisterenden toon, terwijl zij den arm van haar geleider teeder tegen zich aandrukte.

Raffles scheen deze beweging in het geheel niet op te merken.

— Het is hier inderdaad heel wat beter dan in de benauwde danszaal, Signora! zeide hij. Wilt gij hier in een van die gemakkelijke

stoelen plaats nemen?

Raffles wilde de Mexicaansche naar een leunstoel brengen, maar zij trok hem in een andere richting.

— Liever daarheen! zeide zij.

Zij ging met snelle stappen toe op een rustbank, half verscholen achter een kunstmatig boschje van palmen.

Van de balzaal uit was deze bank in het geheel niet te zien.

Raffles volgde de schoone Mexicaansche zwiwend.

Zij nam plaats en keek den Grooten Onbekende met haar stralende zwarte oogen vragend aan.

— Wilt gij niet gaan zitten, Mylord? vroeg zij met een klank in haar stem die ternauwernood haar hartstocht verborg.

Raffles nam plaats.

Zijn grijze oogen glansden als gepolijst metaal.

Hij keek, als ware de Mexicaansche een uitheemsch dier, met ongeveinsde verbazing naar haar schitterende oogen, haar jagenden boezem en haar trillende neusvleugels.

Toen haalde hij onmerkbaar de schouders op en vroeg:

— Wil ik u iets verfrisschends gaan halen, Signora?

Hij maakte reeds een beweging om op te staan, maar Lola greep zijn arm en dwong hem weder te gaan zitten.

— Blijf zeide zij op heeschen toon.

— Zooals gij wilt, Signora.

Er volgde een pijnlijk stilzwijgen.

Eensklaps hief Lola het schoone hoofd op en boog zich zoo dicht naar Raffles over, dat de krullen op haar voorhoofd bijna zijn wangen beroerden.

— Zeg mij eens, Mylord — gij zijt nog jong, nietwaar?

Raffles keek eenigszins verbaasd op en antwoordde:

— Niet zoo heel jong meer, Signora. Ik ben acht-en-dertig jaar. Stelt gij belang in mijn ouderdom?

— Ik stel belang in alles wat u betreft, Mylord! antwoordde Lola haastig. En zeg mij eens — hebt gij nooit vurig lief gehad?

Als door een slang gebeten, schoof Raffles van de verleidelijk schoone vrouw weg.

Zijn oogen schoten bliksems en zijn stem klonk dof, toen hij vroeg:

— Waarom vraagt gij mij dat? Wat raakt het u?

Het gelaat van Lola de Mesquita vertoonde een verschrikte uitdrukking, toen zij bespeurde, welk een indruk haar vraag had

gemaakt.

Maar zij herstelde zich spoedig.

Zij legde haar kleine, trillende hand op den arm van den Grooten Onbekende en vervolgde, terwijl zij haar gelaat dicht bij het zijne bracht:

— Gij moet niet boos zijn als ik het u zeg, Mylord — maar vaak zou men eraan twifelen! Gij zijt zoo koel als een rots, zoo ongenaakbaar als een keizer en zoo trotsch als een pauw! Soms als ik u aanzie, lijkt het mij alsof gij in een wereld schijnt te leven, die mijlen ver van de onze verwijderd is. En toch hoor ik algemeen zeggen, dat gij zeer veel goed doet en dat gij door de armen van Londen als een God wordt vereerd!

— Zij hebben niet veel te vereeren, bedenk dat, Signora! zeide Raffles op bitteren toon. En wat het overige betreft — gij vergist u!

— Vergis ik mij? riep Lola uit. O, dat het zoo ware! Uw hart is dus niet van ijs? Gij gevoelt als ieder ander mensch? Onder deze borst klopt dus een gevoelig hart?

— Waarom vraagt gij mij dat alles, Signora? vroeg Raffles op korten toon. Boezemt het u belang in?

Lola de Mesquita greep Raffles' hand.

De hare was gloeiend heet.

Raffles trachtte zijn hand terug te trekken.

— Gij vraagt of het mij belang in boezemt? zeide Lola op een toon, die maar al te duidelijk haar hartstocht verried. Gij weet dus niets? Gij vermoedt niets?

Nu kon Raffles niet meer twifelen.

De geheele uitdrukking van het gelaat der schoone vrouw, de koortsgloed, die in haar oogen zichtbaar was, haar trillende handen, die de zijne omvat hielden, zeiden het hem met overstelpende duidelijkheid: Lola de Mesquita had hem lief!

Langzaam stond Raffles op.

Zijn stem klonk koud en hard, toen hij zeide:

— Ik wil niets weten, Signora — en ik wil ook niets vermoeden!

Lola was eveneens opgestaan.

Haar gelaat verkreeg een doodelijke bleekheid.

— Gij weet, dat ik u lief heb — en gij stoot mij van u?

— Signora de Mesquita — ik behoor niet tot de mannen, die van de liefde een ijdel spelletje maken! Voor mij is zij, den enkelen keer, dat ik haar gekend heb, vreeselijke ernst geweest.

— Maar wie zegt u, dat ik er een ijdel spel van wil maken! kreet Lola uit, terwijl haar oogen vlamden.

— Ik zeg niet, en ik weet ook niet of gij dat wilt, Signora. Ik spreek alleen voor mij zelf. En daar ik — ik herhaal het nogmaals — geen liefde kan huichelen terwille van eenige uren of weken zingenot, zoo zult gij zelf wel tot de gevolgtrekking komen dat uw bekentenis zooeven bij mij geen weerklank kon vinden!

De bleekheid van de schoone Mexicaansche was op dit oogenblik vreeselijk om aan te zien.

Maar zij was niet alleen bleek — haar geheele gelaat had een verandering ondergaan.

Het was vertrokken van haat, en onkenbaar geworden door de gevoelens van diep gekwetste ijdelheid, die er zich op afspiegelden.

Zij kwam een stap nader, keek Raffles dreigend aan en haar stem had een sissenden klank, toen zij zeide:

— Ik geloof niet, dat gij mij goed kent, Mylord! Ik ben geen koudbloedige Engelsche! Ik weet lief te hebben als een slavin — maar ik weet ook te haten, zooals slechts een Mexicaansche dat kan! Ja, ik heb u meer lief gehad dan mijn leven, ik heb mijn lange nachten slapeloos om en om gewenteld, ziek van verlangen naar uw aanwezigheid! Gij hebt mijn liefde van u gewezen — misschien zult gij er nog wel eens berouw van hebben! Want even zoet als mijn liefde is — zoo vreeselijk is mijn haat!

De stem van Raffles klonk even bedaard als steeds, toen hij antwoordde:

— Gij zult over dat alles anders denken, Lola de Mesquita! Wat gij voor liefde hebt aangezien — dat was slechts harstocht! Het is onmogelijk, liefde te gevoelen voor een man, dien men slechts tien keer gesproken heeft. En al ware het zoo, dan nog gevoel ik mij vrij van schuld! Mocht gij echter van een ander inzicht zijn — welnu, ik zal uw haat weten te dragen, die mij niet meer treft — dan wat gij liefde noemt!

— Pas op, Mylord! riep Lola de Mesquita dreigend uit. Pas op — tart mij niet! Gij kent mij nog niet!

De schoone Mexicaansche wierp Raffles nog een blik toe door haar half dicht genepen oogen, waaruit een gloeiende haat sprak, en snelde toen als een getergde leeuw in het vertrek uit.

Raffles keek haar even na.

Toen haalde hij de schouders op.

— Het is jammer! mompelde hij in zich zelf. En toch — ik kon niet anders handelen!

Langzaam liep hij weder naar de balzaal terug.

Charles stond hem op dezelfde plek waar hij hem verlaten had, te wachten.

Haastig kwam de jonge man hem tegemoet.

— Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd? vroeg hij. Lola kwam zoeven doodsbleek en alleen weder terug!

— Wat er gebeurd is, mijn jongen? Wel, je scheen toch goed te hebben gezien. Dat is alles!

— Zij heeft dus gezegd, dat zij....?

— Dat heeft zij!

— Nu, en wat heb jij gedaan?

— Ik heb het eenige gedaan, wat een man van eer kan doen, als hij in mijn positie verkeert! Ik koester volstrekt geen gevoelens van liefde voor haar — en dat heb ik haar tamelijk duidelijk aan het verstand gebracht.

Charles schudde ernstig het hoofd.

— Dan heb je je daarmee een doods vijandin op den hals gehaald, Edward!

— Dat vrees ik ook! hernam Raffles. Maar wat is er aan te doen? Om dat te vermijden, kon ik toch geen eerlooze daad begaan? Maar kom, laat ons nu maar heen-

gaan. Ik gevoel zeer weinig lust hier nog langer te blijven!

— Je hebt gelijk, Edward — zij is een Mexicaansche, en zij is in staat om aanstonds haar broeder op je af te sturen!

De beide vrienden verlieten de balzaal, na met eenige woorden afscheid te hebben genomen van de gastvrouw, die hen ongaarne zag vertrekken.

In de vestibule lieten zij zich door een der bedienden hun overjas aanreiken.

Hun auto werd voorgeroepen, zij stapen in en in snelle vaart reed de wagen naar de prachtige villa in Cromwellstreet.

Den volgenden morgen was Raffles het geheele voorval reeds bijna vergeten.

Charles echter voelde zich allesbehalve op zijn gemak.

Een voorgevoel zeide hem, dat het voorval op het bal van mevrouw Cartwright hiermede niet was geëindigd.

HOOFDSTUK III.

BAXTER VERSCHIJNT TEN TOONEELE.

Den volgenden morgen was Raffles zeer tijdig weder op de been.

De Groote Onbekende scheen wel van ijzer te zijn!

Want ofschoon hij den vorigen nacht pas om drie uur zijn legerstede had opgezocht, liet hij reeds om half acht den ijskoude straal water uit de douche in de badkamer op zich nedervallen, even frisch alsof hij een lange nachtrust had genoten.

Raffles kleedde zich aan en ging aan de deur van de slaapkamer van Charly staan luisteren.

Een glimlach plooide zijn lippen.

— Hij slaapt nog als een marmot! bromde hij in zich zelf. Nu, hij is nog jong, laat hij maar goed uitslapen. Ik kan mijn plannetje ook wel alleen uitwerken.

De Groote Onbekende begaf zich naar de eetzaal, waarvan de groote vensters uitzagen op het park, en waar zijn trouwe kamerbediende Gaston, die de gewoonten van zijn meester evengoed kende als zijn eigen, reeds het ontbijt had gereed gezet.

Raffles nam plaats en de grijze bediende kwam binnen om zijn meester eerbiedig en zwijgend te bedienen.

Raffles had een stukje papier naast zich neergelegd waarop hij nu haastig eenige getallen schreef.

Van tijd tot tijd hield hij op om een droome- rigen blik in het park te werpen.

Toen hij gereed was met het ontbijt, gaf hij Henderson, den chauffeur, door de huistelefoon last zijn lievelingspaard „Selim” te zadelen!

Spoedig had de chauffeur, die tevens het ambt van koetsier bekleede, het paard voorgebracht.

Raffles sprong in het zadel en reed naar Hyde Park om daar zijn gewonen ochtendrit te maken.

Vele schoone oogen zagen den koenen ruiter na, maar Raffles scheen er volstrekt niets van te merken.

In gedachten verzonken reed hij voort.

Blijkbaar was zijn geheele aandacht samengetrokken op een of ander gewichtig plan, hetwelk hij koesterde.

Na een half uur te hebben gereden, keerde hij weder naar de villa terug.

Henderson bracht het paard weder op stal en Raffles ging zich verkleeden.

Zoodra hij de eetzaal binnentrad sprong Charles op en kwam zijn vriend met uitgestrekte handen tegemoet.

— Ben je boos, dat ik je bij het ontbijt in den steek heb gelaten? vroeg hij.

— Volstrekt niet, beste jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Jij bent heel wat jonger

dan ik, en jij hebt je slaap wel noodig. Trouwens ik heb mijn tijd goed besteed en ons plannetje, waarin Lord Buckingham, maar vooral zijn brandkast zulk een groote rol speelt, wat nader uitgewerkt.

— En heb je al een oplossing gevonden ?

— Ik geloof het wel !

— Laat dan eens hooren ! zeide Charles, terwijl hij weder ging zitten om zijn ontbijt te voltooien.

Raffles liet zijn stem dalen en begon :

— Je weet dat ik een maand geleden een huis heb gehuurd in het westen van Londen onder den naam van George Brooke, een Amerikaansch politie-man, die hier in Londen studiën komt maken !

— Natuurlijk weet ik dat ! Het was een voortreffelijk plan, en het heeft je reeds verscheidene trucs van onze recherche doen kennen, waarvan je nog niet op de hoogte was.

— Juist, en die omstandigheid kan ons dezer dagen te stade komen ! Ik acht het namelijk het verstandigste om ditmaal onzen slag bij onzen Lord Buckingham te slaan in de gedaante van Brooke en zijn collega Houston.

— Waarom juist als twee Amerikaansche detectives ?

— O, dat is heel eenvoudig ! Nog geen week geleden is er zonder succes ingebroken bij den edelen Lord, die zooals je weet wel van adel, maar tevens een groote ezel is, en nu frequenteert Lord Buckingham, die zeer vreesachtig is uitgevallen, dagelijks Scotland Yard !

Charles dacht even na !

— Ik geloof dat ik er ben ! zeide hij lachend. Wij zullen dien adellijken ezel onze hulp gaan aanbieden.

— Je hebt het geraden !

— En daarbij zullen wij hem van den wal in de sloot helpen ? Nietwaar ?

— Als alles goed gaat tenminste ! hernam Raffles. De man is zoo rijk dat hij zelf niet weet hoeveel hij eigenlijk bezit en hij geeft het uit aan de zotste dingen ! Wil je wel gelooven, dat deze telg van het beroemde geslacht der Buckinghams onder meer waardevolste dingen opzamelt, zooals bijvoorbeeld de slossen van beroemde mannen, of althans dezulke, die men er hem voor in de hand stopt ?

— Is het werkelijk waar ? riep Charles uit.

— Zooals ik je zeg ! En het ergste is, dat de man voor die oude vodden fabelachtige prijzen betaalt ! Ik heb mij laten vertellen, dat hij soms uren lang doorbrengt in het vertrek, waar al die oude klungels zorgvuldig gerangschikt en van etiketten voorzien op

planken langs den muur te pronk staan. En behalve slossen, verzamelt hij nog zakdoeken, wandelstokken en vingerhoeden !

— Dan wordt het hoog tijd, beste Edward, dat wij dezen man ontdoen van een gedeelte zijner rijkdommen, die hij zoo slecht besteedt !

— Juist, Charles. Maar om ons doel het best te bereiken, is het noodzakelijk, dat wij gedurende eenigen tijd, al is het dan niet voortdurend, in de huid van Brooke en Houston kruipen. Want het zou argwaan baren als men de beide Amerikaansche politiemannen plotseling vermiste.

— Ik vind het goed ! Maar is het toch niet wat gevaarlijk, Edward ?

— Hoe zoo ?

— Wel, de politie kon er wel eens achter komen, dat die zoogenaamde Amerikaansche detectives in het geheel niet bestaan !

— Dat kan zij niet — want de heeren Brooke en Houston bestaan wel degelijk en zijn te New-York bekend als twee van de beste Amerikaansche politiemannen !

— Dan is het wat anders ! Maar — eigenlijk wordt het dan nog gevaarlijker, want de kans is toch volstrekt niet buitengesloten, dat er vandaag of morgen te New-York een groote misdaad wordt gepleegd en dan zou de telegraaf waarschijnlijk binnen een half uur de namen van die twee mannen hebben genoemd, als zijnde belast met het onderzoek in de zaak !

Raffles haalde de schouders op.

— Hoor eens hier, beste Charles, zolang ik het intense genoegen najaag de brandkasten mijner medemenschen te forceeren, heb ik steeds voor een groot deel op mijn goed gesternte vertrouwd en dat is mij nog altijd goed gekomen ! De telegraaf is geen particulier eigendom van de politie en ik weet het dus even goed als zij als er iets dergelijks mocht gebeuren !

— En wat gaan wij nu doen ? vroeg Charles.

— Wij moeten in ieder geval vanavond naar het huis van Brooke gaan, teneinde van daar morgen onze netten te kunnen uitzetten.

— Je hebt toch het heele huis niet gehuurd ?

— Een verdieping maar !

— Maar is er daar dan niemand ?

— Wie zou er zijn ? Een bediende houdt een detective er natuurlijk niet op na en bezoeken verwacht ik er heelemaal niet. Er is een portier voor het geheele huis !

— Nu, wij willen hopen, dat alles goed afloopt ! zeide Charles. Maar ik weet het niet,

ik lijd tegenwoordig aan voorgevoelens en een van die voorgevoelens zegt mij, dat ook deze zaak in het honderd zal loopen!

Raffles had een sigaret opgestoken en blies behaaglijk een paar rookwolkjes uit.

— Nu, dan doet het er nog niet veel toe! zeide hij onverschillig. Buckingham of een ander — wat doet het er toe! De hoofdzaak is, dat ik mijn vernuft kan scherpen ten koste van rijke of adellijke leegloopers, of die zoowel het een als het ander zijn!

Charles had nu zijn ontbijt beëindigd.

De beide vrienden gingen een wandeling maken en keerden daarop naar huis terug om hun plan nader uit te werken.

De middag verliep met het afleggen van eenige bezoeken en het schrijven van brieven, daar het heette, dat Lord Aberdeen over eenige dagen naar Schotland zou vertrekken.

De duisternis viel vroeg.

De beide vrienden dineerden in de eetzaal van het Hotel Cecil!

Toen zij opstonden om heen te gaan, meende Charles aan het andere einde van de zaal Pedro de Mesquita te ontwaren.

De jonge Mexicaan scheen ook Lord Aberdeen en zijn vriend te hebben herkend.

Hij wilde blijkbaar opstaan en naar hen toekomen, maar zijn vrienden schenen hem terug te houden.

Raffles had hiervan echter niets gemerkt en Charles wachtte er zich wel voor zijn aandacht op dit kleine voorval te vestigen.

Hij trok zijn vriend snel mede en spoedig daarop bevonden beiden zich weder in de villa.

Zij begonnen zich nu haastig te verkleeden en te vermommen als de twee Amerikaansche detectives Brooke en Houston.

Vervolgens verlieten zij de villa door het park en de kleine tuindeur.

Er was op straat niemand te zien.

Er viel een kille regen.

Alle schouwburgen waren reeds aan den gang.

Raffles en Charles liepen de zijstraat uit, bereikten Cromwellstreet en riepen daar een auto aan.

De woning, welke Raffles een maand geleden onder het mom van den Amerikaanschen detective gehuurd had, bevond zich in de Oxfordstreet, op ongeveer een half uur gaans afstand.

Een auto bracht er hen in tien minuten heen, maar Raffles had den chasseur bevolen een tiental huizen voor deze woning op te houden.

Zij betaalden den chasseur en de auto ver-

wijderde zich.

Zij traden door een kleine koetspoort het huis binnen.

Toen zij voorbij de portiersloge kwamen, zagen zij den portier met de armen over de borst gekruist en zijn kalotje achter op het hoofd geschoven, in zijn gemakkelijken leunstoel slapen.

Zij bestegen een kleine trap, en Raffles opende met zijn sleutel de deur zijner woning.

Hij maakte licht.

De beide vrienden bevonden zich nu in een eenvoudige, maar smaakvol gemeubeld vertrek.

Rechts voerde een deur naar den kleinen ontvangsalon links bevond zich een groote slaapkamer.

De beide vrienden wierpen hun mantel af.

— Wat een hondenweer! zeide Charles. Heb je hier iets drinkbaars in huis? Rhum of cognac?

— Wij zullen aanstonds een goede heete grog klaarmaken, Charles. Maar wij moesten eerst maar eens tot de zaken overgaan! zeide hij. Met een helder hoofd beraamt men alles beter.

— Zooals je wilt! hernam Charles.

— Heb je de instrumentkist wel bij je? vroeg Raffles, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

— Ja, daar staat onze tasch met de noodige werktuigen. Ik heb er ook maar een paar boeien en onze maskers bij gedaan!

— Dat is goed, maar ik betwijfel, of wij die ditmaal wel noodig zullen hebben. Alles moet met list in zijn werk gaan, en ik doe dat des te liever, omdat ik tegenover een sukkel als Lord Buckingham geen geweld wil gebruiken. De man is werkelijk geen partij voor mij!

— Heeft hij zijn geld steeds bij zich thuis?

— Goede hemel, neen! Ik geloof dat zijn huis daar te klein voor zou zijn. Maar in ieder geval zullen er wel eenige tienduizenden ponden sterling te vinden zijn!

— En wanneer zullen wij de zaak opknappen?

— Nu, mij dunkt dat drie dagen voorbereiding meer dan voldoende zijn! Het is vandaag Dinsdag, laat ons zeggen Vrijdagavond!

Charles liet een kort lachje hooren.

— Wat zal die arme Lord Buckingham opzien! Het is nog geen week geleden, dat hij zoo eigenwijs verklaarde, dat John Raffles niets anders was dan een fictie. Hij zal nu eens ervaren, dat de Groote Onbekende wel degelijk bestaat, want hij zal hem in levende lijve voor zich zien.

Op dit oogenblik deed een luid geraas in

het aangrenzende vertrek Charles verschrikt ophouden.

— Wat was dat ? riep hij uit. Het was alsof in den kleinen salon een tafeltje werd omgeworpen.

Raffles antwoordde niet.

Met bliksemende oogen en een sprong als van een tijger, was hij bij de tusschendeur.

Hij rukte haar met de linkerhand open, terwijl hij met de rechter zijn revolver trok.

Het aangrenzend vertrek was volkomen duister.

Maar Raffles tastte naar den schakelaar en draaide deze om.

Nu baadde de kamer in licht.

En midden in die kamer, met doodsbleek gelaat, de armen slap langs het lichaam hangende, stond de hoofd-inspecteur van politie, Phileas Baxter.

HOOFDSTUK IV.

EEN ZONDERLINGE WEDDENSCHAP.

De kleine groep bleef even zwijgend in dezelfde houding staan.

Zooals altijd in dergelijke omstandigheden, was Raffles de eerste die zijn kalmte herkreeg.

Zonder den loop van zijn revolver een oogenblik van het gelaat van den politie-beambte af te wenden, vroeg hij op den natuurlijksten toon ter wereld :

— Heb ik niet het genoeg mijnheer Baxter voor mij te zien ?

De hoofdinspecteur kon niet antwoorden, maar knikte zwijgend.

Eigenlijk was de vraag van Raffles ook geheel overbodig, want reeds herhaalde malen had de Groote Onbekende van aangezicht tot aangezicht gestaan tegenover den hoofd-inspecteur, zonder dat deze ooit geweten had, met wien hij te doen had.

Maar intusschen — Baxter beschouwde Raffles als zijn doodsvijand !

Hij beschouwde zijn arrestatie en onschadelijkmaking als zijn levensdoel dat hij tot dusverre echter te vergeefs had nagestreefd.

Wel had hij eenige keeren den sluwen gentleman-inbreker bijna in handen gehad, maar even vaak had deze hem op het laatste oogenblik weten te ontsnappen.

En nu stond hij op geen drie passen afstand van den man, dien hij reeds jaren zoo hartstochtelijk gevolgd had.

— Gij kwaamt mij zeker een bezoek brengen ? ging Raffles voort, met een vriendelijken glimlach op zijn dunne lippen.

Weder knikte de hoofd-inspecteur zonder nog een woord te kunnen uitbrengen.

Raffles maakte een vriendelijk uitnoodigend gebaar en zeide op hoffelijken toon :

— Mag ik u dan verzoeken binnen te komen ?

Aarzelend deed Baxter een paar stappen naar voren.

Zijn bleek pafferig gelaat had een schuwe,

verschrikte uitdrukking.

Telkens scheen het alsof zijn rechterhand een beweging naar zijn zak maakte, maar dan scheen hij zich weder te bedenken en de hand viel slap weder terug.

Schoorvoetend volgde de hoofd-inspecteur van politie den man, die door een zonderling toeval onverhoeds op zijn weg was geplaatst.

— Mijn waarde Houston, aldus wendde Raffles zich tot Charles, wees zoo goed en neem de revolver eens uit den rechterzak van onzen beminden gast.

Charles was met een paar stappen bij den ongelukkigen hoofd-inspecteur, stak de hand in den rechterzak van diens uniformjas en haalde er een kleine browning uit, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Zit er niets in den linkerzak ? vroeg Raffles op gemaakt belangstellenden toon.

Charles klopte op alle zakken.

— Niets, een sigarenkoker, een niet al te dikke portemonnaie, een doosje lucifers en een elektrische zaklantaarn, behalve een bos sleutels en een spoorwegboekje, dat is alles !

— Dat heb je vlug en handig gedaan ! Er zal nog eens een voortreffelijke hoofd-inspecteur van politie uit je groeien.

Nu wendde hij zich weder tot den politie-man en zeide met een uitnoodigend gebaar op een der stoelen :

— En wees nu zoo goed, mijn waarde heer Baxter, om mij even te verklaren waaraan wij eigenlijk de eer van uw bezoek te danken hebben.

Baxter bracht langzaam de hand aan zijn pet en zette nu pas dit hoofddeksel af.

Zijn voorhoofd was met kleine zweetdruppeltjes overdekt.

Zijn stem beefde toen hij antwoordde :

— De zaak is zoo, mijnheer.... Raffles ! Ik kwam hier omstreeks zeven uur, na eenigs-

zins copieus te hebben gedineerd in gezelschap van oude studie-kameraden. De portier liet mij in het vertrek hiernaast, want ik wilde niet weggaan, daar ik uw oordeel had willen weten in een zaak, waarover mijn vrienden het hadden!

— En vervolgens? vroeg Raffles, onverschillig met den haan van zijn revolver spelend.

— Vervolgens ben ik... maar zoudt gij mij niet een groot genoeg willen doen, mijnheer Raffles? zoo viel de hoofdinspecteur zich zelf in de rede!

— Welzeker, mijn waarde heer Baxter, wel zeker! antwoordde Raffles haastig. Waarmede kan ik u van dienst zijn?

— Ik zie u zoo met die revolver spelen! Een ongeluk ligt in een klein hoekje, de revolver mocht eens afaan — en dan....

— Ik weet wat gij zeggen wilt, mijnheer! vulde Raffles op ernstigen toon den zin aan. Dan zou de Engelsche politie beroofd worden van een harer schoonste sieraden. Welnu, dat zou ik voor geen millioenen op mijn geweten willen hebben. Gij ziet — ik steek de revolver reeds in mijn zak! Ik wil er u echter even op wijzen, mijnheer Baxter, dat wij met z'n beiden zijn en gij slechts alleen! Moet ik nog duidelijker zijn?

— O neen, mijnheer Raffles! antwoordde Baxter vlug. Dat is ruimschoots voldoende. Ik begrijp volmaakt uw bedoeling. De kansen van den oorlog hebben het nu eenmaal gewild, dat ik mij in uw handen bevind — en ik wil gaarne verklaren, dat gij op dit oogenblik de overhand hebt!

Raffles maakte een lichte buiging met het hoofd.

— Ik stel het zeer op prijs, mijnheer Baxter, dat gij den toestand met een waren veldheersblik onmiddellijk overzien hebt. Ik houd van lieden die terstond begrijpen, wat de kern eener zaak is. En mag ik u nu verzoeken voort te gaan met uw belangwekkende mededeeling?

Baxter kuchte even.

Hij bevond zich in een zeer beklagenswaardigen toestand, dat gevoelde hij zelf wel.

Het toeval had hem in deze woning gebracht — het toeval had hem op een spoor gebracht van den gentleman-inbreker, dien hij reeds zoolang achtervolgde, en door zijn eigen onvergeeflijke onhandigheid had hij zich de onvoorzienne kans laten ontglippen om hem in handen te krijgen.

Hij beet zich op de dikke lippen en zeide:

— Ik heb er niet veel aan toe te voegen, mijnheer John Raffles! Ik wachtte een kwartier — een half uur — en toen ben ik zeker in

slaap gevallen, vanwege het copieuse diner, waarover ik het zooeven had.

— En toen zijt gij zeker wakker gemaakt door onze stemmen?

— Zooals gij zegt!

— En — gij hebt toen ook waarschijnlijk woord voor woord vernomen wat wij spraken? vroeg Raffles, terwijl hij door zijn half gesloten oogleden den hoofdinspecteur scherp opnam.

— Het zou tot niets dienen het te ontkennen, mijnheer. De wanden zijn niet dik en gij hebt tamelijk luid gesproken!

— Dus — gij kent nu mijn identiteit, evenals ons plannetje ten aanzien van Lord Buckingham.

— Ik ken ze!

Raffles wendde zich zuchtend tot Charles Brand, die zwijgend maar met een glimlach om de lippen had toegeluisterd.

— Het is droevig, mijnheer Houston, maar wij zullen helaas onze rol moeten opgeven! Laat ons echter eerlijk jegens ons zelf zijn en erkennen dat het onze eigen schuld is!

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brooke! merkte Charles afgemeten op. Wij zouden wel zoo verstandig gedaan hebben, als wij de kamers van te voren hadden doorzocht!

— Maar zeg mij nu eens, mijnheer Baxter, zoo vervolgde Raffles, terwijl zijn oogen een spottenden glans kregen, ik meen te hebben gehoord, dat er een klein meubel omviel! Hebt gij dat wellicht gedaan?

Phileas Baxter werd vuurrood in het gelaat.

Hij had zich zelf wel willen slaan!

Want als hij niet zoo onhandig was geweest, dan zou hij misschien gelegenheid hebben gevonden om ongemerkt het huis te verlaten, hij zou met desnoods een dozijn agenten zijn teruggekeerd, en dan zou Raffles een knappe bol geweest zijn, als hij hem opnieuw was ontkomen!

Al deze overwegingen speelden zich zeker duidelijk af op het gelaat van den hoofdinspecteur, want Raffles merkte op meewarigen toon op:

— Ja mijn waarde heer, het is nu eenmaal niet anders! Gij behoeft mij niet te antwoorden, ik begrijp nu wel dat gij die kleine onhandigheid begaan hebt. Het zal u misschien een les zijn, om u voortaan niet meer zoo door uw zenuwen de baas te laten spelen, als gij door het een of ander plotseling zeer verrast wordt!

Baxter boog het hoofd.

Hij gevoelde zelf maar al te goed hoezeer hij dezen spot verdiend had.

Hij trommelde even met de vingers op de tafel en vroeg toen eensklaps:

— En mag ik weten wat gij nu eigenlijk met mij voornemens zijt?

— Voornemens, mijn waarde heer Baxter? riep Raffles uit. Welk een vraag! Gij zijt natuurlijk volkomen vrij te gaan waarheen gij wilt, dat is te zeggen, onder in achtneming van zekere voorwaarden, die ons heider vrijheid waarborgen! Zoo sta ik er bijvoorbeeld volstrekt niet op, dat wij te samen het huis verlaten! Gij zoudt dadelijk groot misbaar maken, en al zijn de straten tamelijk verlaten, zoo zou het u toch niet moeilijk vallen een paar dozijn voorbijgangers op ons af te sturen, om van de agenten te zwijgen! Neen, wij zullen eerst het huis uitgaan, dat nu voor ons geen waarde meer heeft, en u hier opsluiten! Gij zult dan natuurlijk aanstonds veel misbaar maken, en zeker de aandacht trekken van den portier, die zelf in slaap is gevallen en u blijkbaar geheel vergeten heeft, overigens een omstandigheid waarvoor ik hem zeer dankbaar ben, daar mij anders dit hoogst belangwekkende gesprek met u zou zijn ontgaan!

Raffles wachtte even en vervolgde toen:

— De tijd echter dien de portier noodig heeft om u te bevrijden, zal voor ons ruimschoots voldoende zijn om ons uit de voeten te maken. Ik ben namelijk van oordeel dat de voorzichtigheid de moeder is van den heldenmoed!

— Ik moet wel in uw voorwaarden toestemmen! bromde Baxter.

— Nu, dan kunnen wij ons gesprek wel als geëindigd beschouwen! zeide Raffles. Maar ik heb u nog een ding te vragen — het is aan u om er mij op te antwoorden!

— Laat eens hooren! zeide Baxter brommend.

— Gij zeidet zoeven dat gij waart hier gekomen in verband met een kwestie, welke gij met eenige collega's hebt besproken! Dat is toch zoo?

— Inderdaad, maar ik kwam hier in de overtuiging dat ik de heeren Brooke en Houston zou vinden en niet John Raffles en een zijner kornuuten.

— Over dien laatsten term, mijnheer Baxter, zou ik boos kunnen worden! zeide Raffles op strengen toon. Ik doe echter iets anders en ik geef u in overweging juist te doen, alsof wij inderdaad Brooke en Houston waren. Welnu?

Baxter scheen zich even te bedenken.

Toen haalde hij de schouders op en zeide:

— Het komt er ook eigenlijk niet op aan! De zaak is deze: Een mijner vrienden, politiemans, even als ik, sprak over het bal ten hove,

dat over drie dagen zal plaats vinden en waarop, naar gij misschien in de bladen gelezen hebt, de vrouw van den Groot-Valkenier, de hertogin de Saint Albans, voor het eerst een zeer kostbaar paarlensnoer zal dragen, hetwelk haar door de koningin geschonken is.

Raffles knikte.

— Ja, dat heb ik inderdaad gelezen! zeide hij. Ga voort, als ik u verzoeken mag.

— Welnu, tijdens het dessert beweerde een mijner vrienden, nadat wij eenigen tijd over — over John Raffles gesproken hadden — dat het voor een bekwamen dief mogelijk was, zelfs op een hofbal, een sieraad van dien omvang en die waarde te stelen!

— En wat gebeurde er toen? vroeg Raffles wiens belangstelling was opgewekt.

— Wel, hij was natuurlijk de eenige die dat durfde volhouden. Wij lachten hem allemaal uit. Ik voerde aan, dat dit iets onmogelijks is. Ik wees er op, dat de zalen zoo helder als de dag verlicht zijn, dat alleen uitnoodigingskaarten worden gezonden aan leden van den hoogsten adel, van het parlement en van het leger, dat de zalen steeds zeer vol zijn, dat het paarlensnoer zich bevindt rondom den hals van een vrouw, die door haar schoonheid reeds aller oogen op zich vestigt, kortom, dat men evengoed kon trachten op klaarlichten dag de kroonjuweelen uit de Tower te stelen!

— Ei, ei! En wat verder? vroeg Raffles.

— Ondanks dat alles, liet mijn vriend, die misschien reeds een weinig onder den invloed van den goeden wijn was, zich niet overtuigen. Toen bedacht ik dat wij eens het oordeel moesten inroepen van twee onpartijdige deskundigen! En wie zouden daarvoor meer in aanmerking komen dan de heeren Brooke en Houston?

— Gij hebt gelijk! riep Raffles uit. Dat was een prachtige gedachte! Daaraan had ik dus uw bezoek te danken?

— Zooals gij zegt! En het spijt mij waarlijk, dat gij niet zijt wie gij schijnt, want gij hadt mij natuurlijk aanstonds in het gelijk gesteld!

— Neen, pardon, mijnheer Baxter, dat zou ik zeker niet hebben gedaan! merkte Raffles kalm op.

Baxter keek den Grooten Onbekende met wijd opengespalkte oogen aan.

Hij werd van opwinding weder vuurrood.

— Wat zegt gij daar? hikkelde hij. Wilt gij werkelijk zeggen, dat er iemand bestaan zou, die durft volhouden, dat zulk een onzinnige poging mogelijk is?

— Hij bestaat, mijnheer Baxter — want hij zit hier voor u!

— Maar gij zijt krankzinnig, mijnheer! riep Baxter uit, die door de opwinding geheel en al vergat, dat hij tegenover zijn doodsvijand gezeten was. Gij kunt het onmogelijk volhouden!

— Ik ga zelfs verder, mijnheer Baxter — ik zal het doen!

Dat was bijna teveel geweest voor den armen Baxter!

Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, haalde zijn zakdoek te voorschijn en bette zijn voorhoofd, waarop het zweet nu in groote druppels parelde.

Zijn stem klonk heesch en was nauwelijks verstaanbaar, toen hij eindelijk de kracht had om uit te stooten:

— Gij? Meent gij werkelijk, dat gij dat kunt doen?

— Ik zal het doen, mijnheer Baxter!

— Het is onmogelijk!

— Het is integendeel zeer wel mogelijk!

— Ik zeg u, dat gij honderdmaal gearresteerd zoudt zijn, voor gij het snoer in handen zoudt hebben!

— En ik zeg u, dat ik ongedeerd en met het snoer in mijn zak het koninklijk paleis zal verlaten. Wilt gij wedden?

En de heer Phileas Baxter wedde!

Hij was zoozeer door het optreden van den Grooten Onbekende overdonderd, hij vergat zoozeer tijd en plaats, en de omstandigheden waarin hij zich bevond, dat hij de weddenschap aannam, als werd die hem voorgesteld door een zijner clubvrienden!

— Ik neem het aan! schreeuwde hij opgewonden.

— Mooi zoo, mijnheer Baxter! hernam Raffles, die geen oogenblik zijn kalmte verloor. Wij zullen de weddenschap niet te hoog stellen, want het gaat hier hoofdzakelijk om de eer, nietwaar? Wij wedden dus om een mand champagne en duizend Henry Clay's, dat ik mij over drie dagen op het bal ten hove zal meester maken van het paars halssnoer van de hertogin de Saint Albans. Mijn vriend is onze getuige en zal de weddenschap even

op schrift stellen.

Charles haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een bladzijde uit, nam zijn vulpenhouder ter hand en stelde de weddenschap op schrift.

Daarop schreef hij haar nogmaals over, de drie mannen onderteekenden ze beide en Baxter stak één van de exemplaren in zijn zak.

En zoo werd een der wonderlijkste weddenschappen gesloten, welke ooit in de Engelsche hoofdstad tot stand kwamen, die toch zeker bekend is wegens haar hartstochtelijke wedders en de eigenaardigheid van vele weddenschappen.

Raffles en Charles stonden op.

— Onze tijd is eenigszins beperkt, mijnheer Baxter! zeide de Groote Onbekende met een hoffelijke buiging. Gij zult mij dus veroorloven, dat ik ons aangenaam gesprek afbreek. Weliswaar hebt gij mijn plan in duigen doen vallen, en zal ik mij bezwaarlijk meer kunnen vertoonen als de detective Brooke, maar de eer en het genoegen van uw onderhoud hebben dat alles goed gemaakt!

Raffles en Charles wendden zich naar de deur.

Baxter deed zelfs geen poging om zich te verzetten, daar hij zeer goed begreep, dat dit nutteloos zou zijn.

Hij trachtte dus zijn gelaat een onverschillige uitdrukking te geven, deed alsof hij de beide mannen niet zag en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Zoodra zij de kamer verlaten hadden en de deur gesloten, draaide Raffles den sleutel in het slot om.

Nauwelijks was dit gebeurd, of Baxter begon als een razende op het paneel te trommelen.

Zonder zich te overhaasten, liepen de beide mannen de gang door en passeerden juist de loge van den portier, toen deze door het geraas boven zijn hoofd wakker schrikte.

Een minuut later waren zij op straat en in veiligheid.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK V.

DE UITDAGING.

Een uur later bevonden de vrienden zich op weg naar de Windsor Club.

Raffles was in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president van deze wijder-vermaarde club, waartoe alleen aristocraten, zeer rijke beurslieden, officieren en hunne gasten toegang hadden.

Zij voerden zachtjes, nu en dan lachend, een gesprek over hetgeen hun zoeven was wedervaren.

— Zou onze vriend Baxter lang in de benauwdheid hebben gezeten? vroeg Charles.

— Dat is heel onwaarschijnlijk. De portier is natuurlijk aanstonds op het lawaai afgekomen en Baxter heeft hem met een paar woorden op de hoogte kunnen brengen. Toen moest de brave man natuurlijk zijn reservesleutel gaan halen om de deur te openen, maar daarmee was er ook een einde gekomen aan het lijden van onzen waarden vriend.

— Zou hij geen onderzoek hebben ingesteld?

— Dat kun je wel denken! Hij zal dadelijk de heele buurt bij elkaar geschreeuwd hebben, maar gelukkig was het toen te laat! Wij waren er toen allang van door in een huur-auto.

— Nu, hij zal zich dezen avond lang heugen! zeide Charles lachend. Vooral je grap met die weddenschap was kostelijk.

— Wat bedoel je? vroeg Raffles kalm.

— Wat ik bedoel? herhaalde Charles verbaasd. Wel, je zult er toch geen seconde ernstig aan gedacht hebben om te doen wat je in die weddenschap voorstelde?

— Pardon — met weddenschappen scherts ik nooit!

— Je meende het dus? riep Charles uit.

— Natuurlijk meende ik het!

— Maar, Edward — dat is toch totaal onmogelijk! riep Charles verschrikt uit.

— Niets is onmogelijk voor een man, die wil en over ervaring beschikt!

— Maar je hebt één kans tegen de honderd, dat je slaagt!

— Dan zal ik van die eene kans gebruik maken!

Charles keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

Hij had reeds in ontelbare gevallen de weergalooze stoutmoedigheid en de slimheid van den Grooten Onbekende kunnen bewonderen, maar dit plan leek hem toch werkelijk onuit-

voerbaar.

Hij liet echter het onderwerp spoedig varen, daar hij, ondanks alles, aan één grap dacht.

Zoo bereikten zij spoedig het clubgebouw, dat zich in de Oxfordstreet bevond.

Raffles en Charles gaven hun overgoed af in de vestiaire, waar een bediende in met goud overladen uniform hen tegemoet snelde.

Zij bestegen de prachtige marmeren trap die naar de eerste verdieping voerde, waar zich de groote conversatiezaal en andere vertrekken bevonden.

De zaal was reeds tamelijk druk bezet door leden, die in kleine groepjes aan de tafeltjes langs de wanden gezeten waren, of wel aan de groote leestafel, die zich in het midden van het vertrek bevond.

Na zijn beste bekenden onder de leden te hebben begroet, nam Raffles zijn gewone plaats aan de middentafel in.

Charles zette zich naast hem.

Het gesprek was weldra algemeen.

Met had het over weinig anders dan over het bal ten hove, hetwelk over drie dagen zou worden gegeven.

Het beloofde een der schoonste feesten van dit seizoen te worden.

De koningin was pas hersteld van een vrij ernstige ongesteldheid en de koning had er op gestaan, dat feit met luister te vieren.

Plotseling verscheen er een zware figuur op den drempel van de breede deur die naar de gang voerde.

Het was Phileas Baxter.

Hij had zich slechts den tijd gegeven om thuis zijn rok aan te schieten en was toen dadelijk naar de club gesnel, waarvan hij een der ijverigste leden was, om daar zijn avontuur te vertellen.

Achter hem werd de kleine, maar forsche gebouwde gestalte zichtbaar van James Sullivan, den bekwamen detective.

Hijgend en blazend als een locomotief die van de wijs is, kwam Baxter het vertrek binnen hollen.

— Goede hemel, mijnheer Baxter, wat is er met u gebeurd, riepen eenige leden uit, die het dichtst bij de deur zaten, hebt gij spoken gezien?

— Het scheelt niet veel! riep Baxter uit, terwijl hij zich op een stoel liet neervallen, en met een grooten zakdoek over zijn voorhoofd wreef. Ik heb John Raffles gezien!

Een algemeene kreet van verbazing om niet te zeggen van ongelooft, ging in de zaal op.

Iedereen, die daar aanwezig was, wist van den titanischen strijd die er al sedert jaren gevoerd werd door de Londensche politie en door den Grooten Onbekenden en waarbij deze laatste tot dusverre steeds de overhand had behouden.

Iedereen wist ook, dat Baxter John Raffles als zijn persoonlijke vijand beschouwde en een duren eed had gezworen, dat hij den geheimzinnigen inbreker onschadelijk zou maken.

En nu kwam Baxter hun vertellen, dat hij John Raffles gezien had!

— En hebt gij hem gevangen genomen, mijnheer Baxter? riep er een uit.

Baxter smoorde een vloek tusschen zijn opeengekleemde lippen.

— Neen, mijne heeren, zoover is het helaas niet gekomen! Maar stel u ook eens voor in welk een toestand ik mij bevond!

En daarop verhaalde de hoofd-inspecteur van Scotland Yard in geuren en kleuren wat hem wedervaren was, waarbij hij er zorg voor droeg, zich zelf een helphartigen roem toe te bedeele en zijn beide tegenstanders uit te rusten met een geheel arsenaal van wapenen, waaronder bommen en helse machines een voornamelijk rol speelden.

Het geheele gezelschap had zonder hem in de rede te vallen, met de grootste verbazing toegeluisterd.

— Dat is het merkwaardigste wat ik nog ooit gehoord heb! riep een van de leden uit.

— Ik vernam het verhaal zooeven van den heer Baxter, liet zich nu de heldere stem van Sullivan hooren, en ik moet u bekennen, dat ik het niet zoo verbazend vond. Het eenige wat mij verwonderde was, dat John Raffles voor een enkele maal de voorzichtigheid uit het oog had verloren, die hem evenals de slangen is aangeboren. Maar voor het overige is het juist iets voor Raffles. En als gij mij de waarheid vraagt — die twee Amerikaansche detectives, waaraan mijnheer Baxter mij een paar weken geleden voorstelde, hebben mij nooit goed bevallen, al moet ik erkennen, dat zij als twee druppelen water geleken op de photo's die er van mijn collega's Brooke en Houston bekend zijn!

— Mijnheer Baxter verklaarde ons zooeven, dat hij een weinig copieus gedineerd had, liet zich de stem van Lord Aberdeen op dit oogenblik hooren, ik vraag hem vergeving als ik wellicht een gewaagde veronderstelling uit — maar is het geheel en al uitgesloten, dat de uitwerking van een al te zwaren wijn

hem den schijn voor werkelijkheid heeft doen aanzien?

Baxter zat een oogenblik beteuterd voor zich uit te kijken.

Toen verkregen zijn opgeblazen wangen een vuurroode kleur en hij stotterde vervolgens:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, Mylord — maar waarom zegt gij dan maar niet liever dadelijk dat ik dronken was?

— Ik heb die uitdrukking niet gebezigd, mijnheer Baxter! hernam Raffles met een fijn lachje.

— Alles goed en wel, maar gij hebt dingen gezegd, die er vrijwel mee overeen stemmen!

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij stak de hand in den zak en haalde er het blaadje van Charles' opschriftboekje uit, dat hij zegevierend boven zijn hoofd zwaaide.

— Gij zegt dus, dat gij mij niet gelooft, Mylord?

— O, pardon, dat heb ik volstrekt niet gezegd! Ik heb alleen maar de veronderstelling geopperd, dat gij u misschien had vergist.

— Welnu, dan verheugt het mij van harte, dat ik de bewijzen in handen heb, die u aanstands van het tegendeel zullen overtuigen.

Baxter liep naar de plaats toe, waar Raffles gezeten was, legde het papiertje voor hem neder en gaf er een harden klap met zijn witte, vette hand op.

— Lees dat eens, Mylord, en laat mij dan uw meening eens hooren!

Raffles deed alsof hij vol aandacht het papiertje las, hetwelk hij geen anderhalf uur geleden reeds onder de oogen had gehad!

Toen schudde hij het hoofd en zeide glimlachend, terwijl hij een blik om zich heen wierp:

— Dit papiertje levert inderdaad het bewijs, mijne heeren, dat onze geniale hoofd-inspecteur zich inderdaad van aangezicht tot aangezicht met John Raffles en diens medeplichtige heeft bevonden! Maar de inhoud van dit bewijsje is zoo merkwaardig, dat ik den heer Baxter verlof vraag, het wereldkundig te maken.

— Ga uw gang, Mylord, ga uw gang! riep Baxter op zijn gewone luidruchtige manier. Hoe meer het bekend wordt, hoe minder die verduivelde Raffles kans zal hebben om zijn weddenschap te winnen!

Alle leden waren nieuwsgierig om Raffles heen komen staan.

— Wat is er dan? Wat is het, Mylord? riep men door elkaar.

— Het is in een paar woorden verteld, heeren! hernam Raffles kalm. John Raffles, die zeker een grappenmaker is, heeft om een

mand champagne en een kistje fijne sigaren gewed, dat hij op het bal ten hove, dat over drie dagen plaats heeft, het paarden hals-snoer zou stelen van de hertogin de Saint Albans, natuurlijk vooropgesteld, dat zij het dien avond ook werkelijk draagt!

Verbazing, verontwaardiging en ongeloof mengden zich in de kreten, die nu overal opstegen.

Men kwam toelopen uit de aangrenzende kamer — heeren met hun kaarten of hun queue nog in de hand.

Anderen, die hun flesch wijn of hun dominospel in den steek hadden gelaten.

Zij werden op hun beurt op de hoogte gesteld en gaven hun verbazing en spottend ongeloof te kennen.

Maar de vice-president van de Windsorclub schudde het hoofd.

— Ik weet niet of gij wel gelijk hebt u zoo spottend over deze weddenschap uit te laten! zeide hij, toen de rust weder was teruggekeerd. Want vergis ik mij niet, dan heeft Raffles reeds staaltjes van zijn handigheid afgelegd, die mijnheer Baxter heel wat te denken hebben gegeven!

— Dat mag zoo zijn, riep een der leden uit, maar dit is eenvoudig onmogelijk, Mylord! Bedenk toch, dat de zaak morgen ruchtbaar is geworden en dat dus niet alleen de politie, maar ook de hertogin de Saint Albans wel de noodige voorzorgsmaatregelen zal nemen.

De vice-president haalde de schouders op.

— Misschien helpt het wat — maar ik zou er toch geen eed op durven doen.

Op dit oogenblik werd de deur weder geopend en trad Pedro de Mesquita binnen.

Zijn oogen zochten onmiddellijk de plaats, waar hij den vice-president wist te vinden.

Zij bleven met een uitdrukking vol wraakzucht op Raffles gevestigd.

Zijn gebruind gelaat hernam echter zijn gewone uitdrukking, toen hij op de tafel toeschreed, met die sierlijke gemakkelijheid, welke aan de zuidelijke volkeren eigen is.

Men sprak nog eenigen tijd over de zaak voort en daarop stelde Pedro de Mesquita Raffles voor, een partijtje te whisten.

Raffles scheen even te aarzelen.

Maar Charles zeide:

— Waarom zoudt gij het niet doen, Mylord? Gij hebt geruimen tijd niet gewhist. Het zal mij aangenaam zijn uw partner te mogen wezen.

— Goed, mijnheer Brand! zeide Raffles, terwijl hij opstond. Laat ons dan een partij maken.

Charles ging zijn vriend voor naar de kleine

speelzaal, waarin reeds een twintigtal heeren zwijgend in hun spel verdiept waren.

Spoedig hadden zij hun vierden man gevonden.

De vier spelers namen aan het eenige nog onbezette tafeltje plaats.

Van tijd tot tijd wierp Charles een steelschen blik op den jongen Mexicaan.

Er lag op diens gelaat een uitdrukking, die hem met ongerustheid vervulde en reeds had hij er spijt van zijn vriend te hebben aangespoord om te spelen!

Hij besloot hem in het oog te houden en bij het minste verdachte teeken onschadelijk te maken.

Raffles was aan de winende hand.

Het stapeltje goud dat hij naast zich had liggen, groeide snel aan.

Pedro de Mesquita had tot dusverre zeer weinig gesproken, zooals het trouwens bij het whisten is voorgeschreven.

Maar plotseling hief hij het hoofd op en keek Raffles, die juist zijn spel rangschikte, vlak in het gezicht.

— Gij zijt vanavond bijzonder en veine, Mylord! zeide hij luid.

Raffles liet zijn spel een weinig zakken en keek daarover heen den spreker met de grootste verbazing aan.

Toen kwam het langzaam over zijn lippen:

— Wilt gij liever uitscheiden?

— O neen, Mylord — maar ik zou toch wel de opmerking willen maken, dat het voor mij wellicht voordeeliger geweest zou zijn als ik zelf het spel kaarten had mogen uitzoeken!

Het was zoo stil in de zaal geweest, dat men tot in de verste uithoeken de woorden had kunnen verstaan, welke Pedro de Mesquita met snijdende stem uitsprak.

Maar nu werd het zoo mogelijk nog stiller.

Men had een speld kunnen hooren vallen.

Het was voor het eerst sedert het bestaan van de club dat dergelijke woorden in deze speelzaal gesproken waren.

Alle spelers zaten als uit marmer gehouwen en keken met open mond en verschrikte oogen naar het kleine groepje.

Raffles had de rechterhand, waarin hij het spel hield, langzaam laten zaken, tot dat hij op tafel rustte.

Toen klapte hij de kaarten met een korte beweging bijeen en legde ze op het groene tafelblad neder.

Zijn gelaat was zeer bleek en zijn wenkbrauwen liepen als een doorlopende rechte streep dwars over zijn voorhoofd.

En onder die wenkbrauwen keken twee

oogen den Mexicaan met koelen spot aan. Blijkbaar had hij aanstonds zijn toeleg begrepen.

Lola de Mesquita had haar broeder op hem afgezonden.

Hij stond langzaam op, nam toen het pakje kaarten weder in de hand en wierp ze den Mexicaan met een onverschillig gebaar in het gelaat.

— Gij zijt een laaghartige schurk! zeide hij zonder enige stemverheffing, maar toch zoo, dat zijn woorden door iedereen gehoord werden.

De partner van Pedro de Mesquita had intusschen alle kaarten weder bij elkaar gezocht.

Snel maar nauwkeurig onderzocht hij ze.

Toen richtte hij zich verontwaardigd tot den Mexicaan en zeide:

— Lord William Aberdeen moest boven iedere verdenking verheven zijn, mijnheer! Gij kunt u overtuigen dat deze kaarten volmaakt gaaf zijn!

— En toch houd ik vol, dat men in zulk een korten tijd niet op natuurlijke wijze een paar honderd pond sterling kan winnen.

— Genoeg, mijnheer! klonk nu de stem van Raffles op bevelenden toon, terwijl hij den Mexicaan met een kouden blik van het hoofd tot de voeten mat. Ik heb u een laaghartige schurk genoemd — gij kunt u beleedigd achten of niet, al naar het u goeddunkt!

Ziedend van drift wilde Pedro de Mesquita zich op den vice-voorzitter werpen.

Maar Charles en het andere lid van de club hielden hem tegen.

— Pardon, mijnheer, merkte Charles rustig op, wij zijn hier niet in een rancho! Vergeet wat ik u verzoeken mag niet waar gij zijt!

— Gij zult mij voldoening geven! schreeuwde de Mexicaan, terwijl hij Raffles woedend met de vuist dreigde.

— Waar en wanneer gij wilt, mijnheer!

Daarop wendde Raffles zich met een hoffelijke buiging tot het clublid en zeide:

— Mijnheer Armidale, wilt gij mij de er aandoen mijn getuige te zijn? Mijnheer Brand zal zeker gaarne als tweede getuige willen fungeeren!

— Maar, Mylord! riep Armidale uit. Gij zijt immers volstrekt niet verplicht u iets aan te trekken van de bespottelijke beschuldiging van een vreemdeling, dien wij geen van allen kennen?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Mijn waarde Armidale — een Engelschman kan het ook niet goedkeuren wanneer iemand slechts den schijn aanneemt hem te willen beleedigen.

Maar plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Voor wij verder gaan — ik zeide zooeven, dat ik tot den dienst van mijnheer de Mesquita ben, waar en wanneer hij verkiest. Dat is niet geheel juist! Het is misschien niet volgens den regel, maar ik zal hem tot mijn spijt pas over vier dagen kunnen ontmoeten!

De Mexicaan liet een gemeen lachje hooren.

— Ha, ha, een mooie uitvlucht! riep hij uit. Ik zie wel dat gij niet alleen handig met de kaarten omgaat, maar gij schijnt ook een lafaard te zijn!

Een oogenblik was het alsof Raffles zich op den Mexicaan wilde werpen.

Al het bloed was uit zijn wangen geweken en zijn gelaat had een verschrikkelijke uitdrukking.

Hij vergenoegde er zich echter mede, den Mexicaan met beide vuisten in de borst te grijpen, hem als een kind in de hoogte te tillen, en toen weder op den grond neer te zetten.

Zijn stem klonk dof en dreigend, toen hij op zachten toon zeide:

— Het is goed, mijnheer — morgen zult gij opgehouden hebben te leven! Ik zal tot tien uur thuis blijven om uw getuigen te ontvangen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK VI.

HET TWEEGEVECHT.

De Mexicaan trok zijn goed recht, en verliet, na nogmaals een blik vol haat op Raffles te hebben geworpen, de zaal.

Raffles was reeds weder gaan zitten en wendde zich glimlachend tot Armidale.

— Weet gij geen goeden vierden man voor ons, mijn waarde ?

Armidale, die zelf zeer onder den indruk van het gebeurde was, schudde het hoofd.

— Ik zou u raden, niet meer te spelen, Mylord ! Het is reeds laat en gij zult uw zenuwen in bedwang moeten houden.

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op van verbazing.

— Gij gelooft toch zeker niet, dat ik ooit mijn zenuwen laat mee spreken, wanneer ik kaart speel ?

— Laat het toch maar, Mylord ! drong Armidale aan. Ik weet niet, of het u bekend is, dat Pedro de Mesquita buitengewoon sterk is op den degen ?

— Zoo waarlijk ? vroeg Raffles onverschillig. Wel, ik ben al een paar jaartjes ouder dan hij, maar ik geloof toch te mogen zeggen, dat ik nog mijn man sta !

— Ongetwijfeld, Mylord, ging Armidale voort mar toch . . .

— Kom, kom, mijn waarde ! zeide Raffles, terwijl hij Armidale glimlachend op den schouder klopte. Gij trekt u deze zaak wat al te zeer aan !

Hij was reeds bezig de kaarten te schudden, terwijl hij dit zeide.

— Maar wat kan dien kerel toch wel bebogen hebben om u zoo schandelijk te beledigen, Mylord ?

Raffles haalde de schouders op.

— Hij zal er wel een of andere verborgen reden voor gehad hebben, zeide hij, terwijl hij een snellen blik met Charles wisselde.

Het spel duurde nog een uur voort.

Toen stond Armidale op.

Terwijl Raffles zoo bedaard was gebleven als was er zoeven niets voorgevallen, trilden de handen van Armidale voortdurend van zenuwachtigheid.

Ook Charles was zeer onder den indruk van het gebeurde.

Het was reeds over middernacht, toen de beide vrienden het clubgebouw verlieten.

Wel had Raffles de auto besteld, maar hij zond den wagen weder ongebruikt naar de villa terug.

Het weder was opgeklaard en de maan scheen helder aan den hemel.

— Wij zullen liever loopen, vindt je niet ? vroeg Raffles. Het is een prachtige sterrenhemel en zeer zacht voor den tijd van het jaar.

— Zooals je wilt, zeide Charles.

Eenigen tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort.

Toen zeide de jonge man, terwijl hij den arm van zijn vriend greep :

— Die Pedro is een schermmeester, Edward !

— Dat wist ik ! antwoordde de Grootte Onbekende bedaard.

— En toch blijf je zoo kalm ?

— Moet ik mij dan soms driftig maken en hemel en aarde tot getuige roepen, dat ik schandelijk en onrechtvaardig behandeld ben ! riep Raffles op spottenden toon uit. Wil je mij eens zeggen, wat jij in mijn plaats gedaan zou hebben ?

Charles zweeg.

— Dat antwoord is welsprekend genoeg ! ging Raffles voort. Natuurlijk zou jij ook de uitdaging van dien hidalgo van den kouden grond hebben aangenomen ! Men kan zich in het gezelschap van edellieden niet laten beledigen — ook niet door een soort modernen bravo !

— Maar zeg mij eens, waarom wilde je dat ellendige duel drie dagen uitstellen ?

— Vraag je dat nog ? vroeg Charles verbaasd. Vergeet je dan mijn weddenschap heelemaal !

Charles keek zijn vriend verbaasd aan.

Om dus zijn naam als John Raffles op te houden, had Lord Aberdeen zelfs het gevaar willen loopen voor een lafaard te worden gehouden !

De vrienden zwegen beiden weer eenigen tijd, waarop Charles het eerst het woord nam :

— Zou die broeder van Lola nu geen ander middel hebben weten te vinden om de belediging, die je zijn zuster hebt aangedaan, te wreken ?

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Wat praat je toch van haar broeder ! riep hij uit. Heb je dan nog niet eens gemerkt, dat die man niet haar broeder, maar haar minnaar is ?

— Geloof je dat werkelijk ! riep Charles

verschrikt uit.

— Ik twijfel er geen seconde aan! De uitdrukking op zijn gezicht kon mij niet in het onzekere laten. Een broeder treedt heel anders op als het de eer van zijn zuster geldt. Neen, die man werd door jalouzie gedreven!

— Maar waarom geeft hij zich dan in 's hemelsnaam voor haar broeder uit? vroeg Charles verbaasd.

— Dat is meer dan ik je zeggen kan — maar wij zullen het misschien wel te weten komen — als het dan voor Pedro ten minste nog de moeite waard is, voegde Raffles er op koudeden toon aan toe, terwijl er een vreemde glans in zijn oogen kwam.

Het was bijna half twee toen de beide vrienden de villa bereikten.

Raffles sliep dien nacht even gerust als altijd, maar Charles wendde zich slapeloos op zijn bed heen en weder.

Hij had niet alleen Pedro de Mesquita algemeen hooren roemen als een der voortreffelijkste schermers van zijn land, maar hij had hem in de schermzaal van de club herhaaldelijk zelf tegen de beste degens van de Windsorclub zien trekken.

Pas tegen zes uur in den morgen viel hij in een onrustige sluimering.

Om negen uur kwamen de beide getuigen van Pedro om de voorwaarden vast te stellen.

Zooals zij wel vermoedden had de Mexicaan die zich als de beleedigde partij beschouwde, den degen als wapen gekozen.

De ontmoeting werd op den volgenden dag om zes uur in den morgen vastgesteld.

Op een stille plek in een klein woud, onder den rook van de hoofdstad.

De dag ging voor Charles treurig voorbij.

Maar Raffles maakte zelfs geen toespeling op het aanstaande duel, behalve dat hij Charles met eenige woorden op de hoogte stelde van hetgeen er moest gebeuren, in het geval hij gedood zou worden.

Ook onder het diner, hetwelk de beide vrienden gebruikten in het Savoye Hotel, viel er bij Raffles niets op te merken, dat naar ongerustheid zweemde, om van vrees te zwijgen.

Hij sprak opgewekt, en vertelde eenige anecdoten met den fijnen humor dien Charles reeds jaren van hem kende.

Hij rookte even kalm zijn sigaret als steeds en stelde voor den avond in het Hippodrome-theater te beëindigen.

Zij waren nauwelijks de zaal binnentreden en hadden plaats genomen in een der kleine loges tegenover het toneel, of hun blik viel

op Lola de Mesquita, die eenige loges verder was gezeten, in gezelschap van haren broeder, of wie Pedro dan anders zijn mocht, en van twee jongelieden, die Raffles herkende als amnaren aan het departement van buitenlandsche zaken.

Ook de schoone Mexicaansche had de beide bezoekers zien binnentreden.

Zij verbleekte en Charles kon zien hoe zij de lippen oopenperste.

Wat Pedro betreft, hij wierp den Grooten Onbekende een uitartenden hoonenden blik toe.

— Maar als ik mij niet vergis, fluisterde Charles plotseling, zijn die beide jongelieden de getuigen van den Mexicaan.

Raffles knikte.

— Je hebt goed gezien! zeide hij. En ik wil je wel zeggen, dat het mij geenszins bevalt, dat die beide jongelieden zulke goede vrienden zijn met dien vreemdeling. Ik weet niet hoe het komt, maar dat Mexicaansche paar ziet er nu juist uit als een paar internationale spionnen. Het is zeer wel mogelijk dat ik mij vergis, maar toch wilde ik wel, dat onze jonge staatsambtenaren, die zulk een gewichte positie bekleeden, zich op eenigen afstand wisten te houden van vreemdelingen van wie niets anders bekend is, dan dat zij rijk zijn.

— Maar hun aanbevelingsbrieven waren voortreffelijk in orde, beste Edward!

Een minachtend lachje deed de lippen van den Grooten Onbekende krullen.

— Aanbevelingsbrieven kan men namaken. Lieve hemel als een goed spion dat niet eens kon, dan beteekende hij ook niet veel!

Nog voor de pauze verwijderde Lola de Mesquita en haar klein gezelschap zich weder.

Raffles schudde het hoofd, terwijl hij hen nazag.

— Ik wil niet zeggen, dat onze jongelui bepaald aangeschoten zijn, maar zij zijn toch verre van nuchter! merkte hij op. Ik heb wel lust om hen na te gaan. Het is jammer dat ik dat in mijn toestand als vijand van dien Pedro, die morgen met den degen in de hand tegenover hem zal staan, niet kan!

— Je hebt gelijk, Edward — het zou tegen alle vormen indruischen! zeide Charles.

De beide vrienden bleven nog eenige nummers zien en begaven zich toen naar de villa.

Ook nu sliep Raffles even gerust als altijd.

Hij was den volgenden morgen reeds om half vijf wakker, kleedde zich met de meeste zorg aan en begaf zich toen naar de ontbijtzaal, waar Charles met een bleek gelaat reeds

aan de tafel zat en met moeite trachte wat thee en brood naar binnen te krijgen.

Raffles at echter met smaak.

Om half zes in den morgen kwam Henderson met de auto voor.

In snelle vaart reed de wagen door de nog stille straten van de wereldstad.

Het was nog niet precies zes uur, toen de auto stil hield op een eenzame plek in een klein woud.

Zij kon niet verder rijden, daar de straatweg hier overging in een mul zandpad.

Raffles en Charles stapten uit.

Langzaam loopend en behaaglijk aan zijn sigaret trekkend, begaf Raffles zich naar een kleins open plek waar hij reeds eenige in het zwart gekleede heeren, den hoogen hoed op het hoofd, met afgemeten schreden op en neer zag loopen.

Pedro de Mesquita stond op eenigen afstand tegen een boom geleund.

Hij veranderde nauwelijks van houding, toen hij zijn tegenstander zag aankomen.

Raffles echter nam met een elegant gebaar zijn hoed af voor den man, die hem zoo grievend beleedigd had en wendde zich toen met eenige vriendelijke woorden tot Armidale, en tot den geneesheer, die zich in zijn gezelschap bevond.

Armidale schraapte zijn keel en zeide toen, terwijl hij zich beurtelings tot Pedro en tot Raffles wendde :

— Mijne heeren! Volgens de regelen van het tweegevecht ben ik genoodzaakt u de vraag te stellen, of gij alsnog op uw besluit wenschte terug te komen!

Een veelzeggend stilzwijgen volgde op deze woorden.

— Mijnheer Pedro de Mesquita, zoo wendde Armidale zich tot den Mexicaan, gij hebt Mylord Aberdeen zwaar beleedigd, wilt gij hem uw verontschuldigen aanbieden?

De mexicaan liet slechts een hatelijk lachje hooren.

— En gij, Mylord? Wilt gij uwen tegenstander de hand der verzoening toesteken?

Raffles haalde slechts de schouders op.

— Welnu, mijne heeren, dan blijft er niets anders over, dan dat deze zaak door de wapens beslist wordt!

Armidale trad eenige stappen achteruit. Men hoorde niets dan het kraken van eenige dorre takjes onder zijn voeten.

Hij bukte zich en nam een langwerpige pak op, dat in zeildoek was gewikkeld.

Hij maakte het pak los en nam er twee volmaakt gelijke schermdegens uit.

Hij greep ze in het midden bij de kling,

kruiste ze over elkaar en trad toen op Raffles toe.

— Gij hebt als beleedigde de keuze, Mylord! zeide hij.

Zonder zelfs naar de wapens om te zien, greep Raffles een van de hem toegestoken gevesten.

Vervolgens ging Armidale den anderen degen aan Pedro de Mesquita ter hand stellen.

De getuige plaatsten de duellanten tegenover elkander.

De dokter nam bij zijn verbandkist plaats, welke hij op eenigen afstand op het gras had neergezet en geopend.

— Kruist de degens! beval Armidale. Zijn stem had een eigenaardigen klank temidden van deze stilte onder het hooge geboomte.

Met een zacht tikkend geluid raakten de beide klingens elkander aan.

Armidale greep ze bij het kruispunt vast.

— Zijt gij gereed, heeren?

Een stomme knik van de beide tegenstanders was het antwoord.

Armidale liet de degens los en deed een stap achteruit.

Op hetzelfde oogenblik vielen beide tegenstanders uit.

Al dadelijk bleek het, welk een hoogst gevaarlijk tegenstander de Groote Onbekende in den Mexicaan had gevonden.

Pedro de Mesquita was jong, lenig en sterk.

Hij had van het schermen een zijner meest geliefkoosde uitspanningen gemaakt — maar hij had één fout, en dat was zijn zuidelijk temperament!

Terwijl Raffles onverstoorbaar kalm bleef, en zich in den aanvang vergenoegde de woeste uitvallen van zijn vijand te pareeren, viel Pedro telkens en telkens opnieuw verwoed uit, in de hoop zijn tegenstander te kunnen afmatten.

Maar tot zijn verbazing en schrik moest hij spoedig erkennen, dat zijn tegenstander wellicht ouder was dan hij, maar over ijzeren spieren en stalen zenuwen beschikte.

De zon was opgekomen en deed nu de tegen elkaar kletterende degens schitteren als waren zij van zilver.

Telkens opnieuw trachtte de Mexicaan op Raffles in te dringen, en telkens stuitte hij als het ware op een ijzeren muur.

Toch was Raffles reeds licht aan den linkerarm gewond.

Armidale trad op hem toe en scheen het gevecht reeds te willen doen beëindigen.

Maar Raffles wees hem glimlachend met een kort gebaar van de linkerhand terug.

Het gevecht duurde voort.

Plotseling slaakte de Mexicaan een kreet.

Door een zeer snelle parade, gevolgd door een hevigen stoot, had Raffles den degen van zijn tegenstander uit diens had doen vliegen.

De Grootte Onbekende snelde naar het wapen, nam het op, en overhandigde het opnieuw met een hoffelijke buiging aan den Mexicaan.

Diens oogen hadden een verschrikten glans gekregen.

Hij zag er uit als een in het nauw gedreven luipaard.

Voor het eerst sedert hij den Grooten Onbekende opzettelijk zoo grof beleedigd had, begon hij aan zich zelf te twijfelen.

Langzaam greep hij het wapen vast en stelde zich weder en garde.

Hij vocht nu iets bedaarder, het was duidelijk, dat hij zijn krachten voelde afnemen.

Plotseling drukte hij de linkerhand op de heup, alsof hij gewond was.

Raffles liet zijn degen zakken.

Maar op hetzelfde oogenblik viel Pedro woedend uit.

Charles slaakte een kreet van woede.

— O, jij verraderlijke hond! schreeuwde hij.

Maar op het laatste oogenblik had Raffles den lagen streek doorzien.

Vlugger dan de gedachte flitste het staal

van zijn degen in het zonlicht.

Hij deed een kleinen stap achterwaarts, sloeg juist op het laatste oogenblik de degenpunt die zijn borst bedreigde weg, dook met weergalooze snelheid onder den degen door.... viel uit....

De Mexicaan slaakte een luiden gil!

De degen van den Grooten Onbekende was hem in de borst, even onder het hart gedrongen.

Hij viel achterover, waarbij het wapen in zijn borst afbrak, greep met de handen in de lucht en bleef toen roerloos liggen.

De dokter kwam toesnellen.

Een blik was voldoende om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten.

— Hij heeft zijn verdiende loon! bromde Armidale voor zich heen. Ik geloof, dat deze Pedro de Mesquita een volleerde schurk was.

Raffles had reeds weder zijn jas aange-trokken, waarmede Charles was komen toe snellen.

Hij wierp een kouden blik op het lijk, nam beleefd den hoed af voor de getuigen van zijn tegenstander, die reeds om een auto wenkten, welke op eenigen afstand stond te wachten, en verwijderde zich toen met snelle schreden, door Charles en Armidale gevolgd.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES WERKT VOOR ZIJN WEDDENSCHAP.

Den volgenden dag zaten Raffles en Charles in de groote bibliotheek van de villa in Cromwellstreet.

Beiden waren verdiept in de lezing van een stapel kranten, die naast hen lag.

Charles sprak in het geheel niet meer over het tweegevecht van den vorigen dag, sedert zijn vriend hem verzocht had, niet meer te reppen van het „onaangename incident”, zooals hij het noemde.

Charles was maar al te blij, dat dit onderwerp van gesprek niet meer zou worden aangeroerd.

Van tijd tot tijd liet Raffles een zacht brommend geluid hooren.

Eindelijk zeide hij:

— Ik geloof, dat ik hier iets gevonden heb!

Charles hief het hoofd op.

— Laat eens hooren? zeide hij.

— Generaal Hopkins behoort onder de gasten!

Charles wreef over zijn voorhoofd.

— Generaal Hopkins? Generaal Hopkins? Ik heb dien naam wel eens meer gehoord! Is dat niet een gepensioneerde militair, die nog aan den veldtocht in Indië heeft deelgenomen?

— Ja juist!

— De man is, geloof ik, een beetje kinsch?

— Dat zegt men! antwoordde Raffles glimlachend.

— En verschijnt hij ten hove?

— Ja zeker! Hij is drager van een Victoria-kruis en heeft er dus recht op, ofschoon hij niet van adel is!

— En je wilt dus zijn plaats innemen? vroeg Charles.

— Dat wil ik!

— Maar hij zal natuurlijk een uitnodigingskaart krijgen!

— Die ga ik bij hem halen!

— Denk je dan dat je die krijgt?

— Dat interesseert mij niet, want ik zal haar nemen!

— Maar de oude heer zal kabaal schoppen!

— Dat zal hij niet kunnen, want ik denk hem gevangen te zetten!

— Goede hemel, en waar dan, Edward? riep Charles verschrikt uit.

— Hier, of in een van onze andere huizen! antwoordde Raffles kalm.

— Maar dan zal hij toch alles uitbrengen?

— Dat zal hij niet, want ik zal hem in de

auto blinddoeken!

— Maar de oude man zal erg in angst zitten!

— Kom, het is een soldaat, en bovendien, ik handel natuurlijk pas op het allerlaatste oogenblik. Het is een zaak van een paar uren!

— Maar zijn auto — zijn oppasser! Zijn vrouw?

Raffles maakte een onverschillig wuivend gebaar.

— Laat dat maar aan mij over, dat heeft alles niets te beteekenen!

— Maar morgen is het feest al, beste Edward! Heb je voor dat alles nog tijd?

— Tijd in overvloed! zeide Raffles, terwijl hij opstond. Ik ga nu dadelijk een bezoek brengen bij den snuiter.

— Toch niet als William Aberdeen?

— Waarom niet? Hij is lid van de Club en hij kent Lord Aberdeen zeer goed!

— Waarom ga je er eigenlijk heen?

— Om een paar van zijn gewoonten te bestudeeren, te zien hoe hij zich thuis gedraagt, en het uur te weten te komen, waarop hij zich naar het bal denkt te begeven!

— Heb je al gelezen, Edward, dat er een heel legertje vermomde detectives zich onder de gasten zal bevinden?

Raffles knikte.

— En je geeft je plan toch niet op?

— Maar beste Charles — hoe kan ik dat nu! Het betreft hier toch een weddenschap?

Charles glimlachte flauwtjes.

Hij was een Engelschman en hij begreep wel dat er tegen dit argument weinig viel in te brengen.

— Dus het blijft bij generaal Hopkins?

— Ja! Wil je zoo goed zijn, Charles om aanstonds even de auto te bestellen?

— Aanstonds!

Raffles verliet het vertrek en ging zich voor het bezoek kleeden.

Tien minuten later reed hij in snelle vaart naar het huis van den gepensioneerden generaal, dat zich dicht bij Buckingham Palace bevond.

Een oppasser, een man van omstreeks vijf en veertig-jarigen leeftijd, deed hem de deur open.

Daar mevrouw Hopkins dien dag toevallig haar jour had, liet de bediende den bezoeker aanstonds in den grooten salon binnen.

De eerste op wien het oog van den Grooten Onbekende viel, was de heer des huizes.

Ofschoon hij gepensioneerd was, had hij het recht behouden de generaalsuniform te dragen en van dat recht maakte hij zelfs in zijn woning gebruik!

Zijn kleeding was een soort combinatie tusschen een huisjas en een generaalsuniform.

Het was rijkelijk met gouden galons bestikt, die men eveneens aantrof op de naden van zijn broek.

Hij droeg een klein zijden kalotje, waarvan een groote kwast afbengelde.

Een geweldige hoornen pince-nez was op zijn neus geklemd.

De oude man had eens een aanval van beroerte gehad en daar een zekere zenuwachtige trekking van de gelaatspielen van overgehouden.

Bovendien was zijn linkeroog steeds bijna geheel gesloten.

Hij had een geweldigen zwaren witten knevel, die zijn mond bijna geheel verborg.

Nu en dan trok er een onnoozel glimlachje over zijn gelaat.

Raffles begroette de vrouw des huizes en eenige andere zijner bekenden en zette zich toen zoo in een hoekje, dat hij op zijn gemak zijn aanstaand slachtoffer kon bestudeeren!

Hij bleef een half uur in het vertrek en toen was de geheele gestalte en waren alle trekken, alle bewegingen van den gepensioneerden generaal als het ware in zijn hersens gegrift.

Maar wat nog meer waard was — hij had in den loop van het gesprek vernomen, dat de generaal voornemens was zich naar het bal ten hove te begeven en wel om tien uur in den avond.

Met deze gegevens voorzien begaf Raffles zich opgewekt weder naar de villa.

Charles liep hem in de vestibule tegemoet.

— Ben je geslaagd? vroeg hij.

— Uitstekend! antwoordde Raffles vroolijk. Ik heb onzen vriend eens goed opgenomen, hij heeft een prachtig type om na te maken. Tusschen ons gezegd en gezwezen, geloof ik echter niet, dat de man over al zijn geestvermogen beschikt!

De twee vrienden begaven zich spoedig naar de slaapkamer van Raffles.

Deze sloot eerst zorgvuldig de deur en opende toen een geheim vak in een der kamerwanden, waarin zich een groot aantal doozen bevond, die pruiken, valsche haarden en andere vermommingen bevatten.

Na eenig zoeken had Raffles een pruik gevonden, die met eenige verandering uitstekend voor het doel geschikt was.

Hij zette zich aanstonds aan het werk en

riep na een half uur verheugd uit:

— Zoo, nu geloof ik wel, dat ik, wat het hoofdhaar betreft, op onzen generaal gelijk!

— Maar je uniform?

— Maar Charles, dacht je dat ik niet eens een generaalsuniform onder mijn verzameling had? Ga de geheime kast maar eens binnen en zoek onder No. 14.

De jonge man trad de kast binnen die een groot gedeelte van een der zijmuren besloeg, en bijna anderhalve meter diep was.

Op een plank stond een aantal platte doozen, die alle genummerd waren.

Spoedig keerde hij met een dezer doozen terug en opende haar.

Hij haalde er een keurige generaalsuniform uit.

— En nu nog de doos met onderscheidings-teekens als ik je verzoeken mag, riep Raffles uit, zij staat op de tweede plank in den hoek.

Charles ging de doos halen en zette haar op tafel.

— Doe maar eens open, Charles! Ik geloof nog niet dat je deze verzameling van mij kent!

De jonge man opende de doos en slaakte een kreet van verbazing.

Zij was tot den rand gevuld met alle bekende Engelsche onderscheidingsteekenen, en bovendien nog een groot aantal decoraties uit den vreemde.

Men vond daar het Victoria-kruis zoo goed als de Oranje-Nassau orde, de Stephanie orde en het kruis van Sint George, de Leeuw van Siam of de verschillende oorlogs onderscheidingen.

— Dat is een prachtige verzameling, riep Charles vol bewondering uit.

— Niet waar? Ik ben er dan ook niet weinig trots op. Het mooist is, dat zij alle echt zijn!

Charles had intusschen een Victoriakruis uit de verzameling gezocht.

Hij zette de doos weder weg en ging voor Raffles staan, die de witte pruik zorgvuldig wegsloot.

— En nu je plan! Hoe denk je generaal Hopkins te belotten naar het bal te gaan?

Raffles glimlachte en antwoordde:

— Het is in een paar woorden verteld! Het spreekt van zelf, dat ik op je hulp reken. Ook Henderson zal ik wel noodig hebben. Zoals ik je zoeven zeide, gaat de generaal morgen om tien uur naar het bal ten hove. Natuurlijk rijdt hij in zijn automobiel. Het is dus noodig, dat wij die auto gebruiken.

— Maar de chauffeur! riep Charles uit.

— Juist — de chauffeur is het lastigste! Daar moet Henderson morgen op af. Hij moet den man zien over te halen om iets met hem

te gebruiken, en ik zal hem wel iets meegeven, dat hij in zijn drank moet doen. Het is volmaakt ongevaarlijk, maar het zal den man een weinig versuffen. Dan moet Henderson hem wegbrengen en in een huur-auto, die hij uit onze garage moet nemen, naar het huis brengen, waar wij een paar dagen geleden het avontuur hadden met onzen vriend Baxter.

— En dan ?

— Dan moet jij de plaats van den chauffeur innemen. Het spreekt vanzelf, dat alles zoo laat mogelijk op den dag moet geschieden.

— Lijk ik op hem ?

— Je bent gelukkig juist even groot en de man heeft blauwe oogen — met behulp van een knevel en een pruik zul je wonderen bereiken, vooral als je zijn uniform aantrekt.

— Dat moet dus geschieden in het huis van Brooke en Houston ?

— Juist! En ik behoef je niet te zeggen, dat er met dat alles bijzondere haast moet worden gemaakt. Het is een groot geluk dat het huis van den generaal en het onze dicht bij elkander liggen!

— En vervolgens ?

— Wel, de rest is dunkt mij kinderwerk! Jij brengt als chauffeur zoogenaamd den generaal weg. Op den hoek van Pall Mall en de Regentstreet zorg je even stil te houden. Henderson zal daar op wacht staan en aanstonds in de auto plaats nemen. Let goed op en rijdt dan onmiddellijk weder door naar onze villa. Natuurlijk moet je de kleine zijstraat inrijden!

— Maar als de generaal schreeuwt en misbaar maakt ?

— Dat zal hij niet, hernam Raffles glimlachend. Henderson heeft mijn bevelen.

— En jij ?

— Ik zal mij in dien tijd reeds geheel en al verkleed hebben. Zoodra de generaal naar binnen is gebracht en goed en wel opgesloten, hetgeen zeer goed in de garage kan gebeuren, neem ik zijn plaats in.

Nadat de beide mannen hun veldtochtplan hadden opgemaakt, brachten ze den dag verder door met het maken van de noodige voorbereidselen.

Henderson, de chauffeur van zijne Lordschap, een reus van een kerel, die zijn meester reeds in tal van avonturen had terzijde gestaan, knoopte kennis aan met den chauffeur van den generaal, hetgeen zeer gemakkelijk viel, daar de garage die bij het fraaie heerenhuis behoorde, een zeer breede deur aan de straat had en de chauffeur meestal bezig was met het oppoetsen van de beide groote auto's.

Ook Charles ging, behoorlijk vermomd, eens

een kijkje nemen teneinde het gelaat van den chauffeur te bestudeeren.

Tot zijn blijdschap zag hij, dat het hem maar heel weinig moeite zou kosten zich zoo te grimeeren, dat men hem bij avondlicht zeker niet zou herkennen.

In den loop van den volgenden dag werd het complot gesmeed.

Het behoefde nu nog slechts ten uitvoer te worden gebracht.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat Charles zich nog volstrekt niet kon voorstellen, dat zijn vriend in staat zou zijn het paarden hals snoer van eigenaar te doen veranderen.

Het was half acht in den avond.

Het net was uitgezet en nu kwam het er op aan, de vogels er in te lokken.

Henderson drentelde met de handen in de zakken en een gericht als wist hij van den prins geen kwaad, naar de garage van zijn nieuwen vriend.

Het kostte hem slechts zeer weinig moeite den man over te halen een glas bier met hem te gaan drinken in een café dat zich op eenigen afstand bevond, in een vrij drukke zijstraat.

Gebruik makende van een oogenblik afwezigheid van den chaffeur, stortte Henderson handig en vlug den inhoud van een zeer klein zakje in het glas bier van den man.

De uitwerking liet zich binnen tien minuten gevoelen.

Nauwelijks had de chauffeur zijn glas geleidigd, of hij begon suf voor zich uit te kijken en wartaal te praten.

Henderson begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij betaalde, nam den chaffeur joviaal onder den arm en bracht hem het café uit.

Niemand lette op hen, daar er aan den chaffeur uiterlijk niets abnormaals te zien viel.

In een smalle dwarsstraat wachtte Charles met een huur-auto.

Henderson opende snel het portier en deed den chauffeur instappen.

Hij nam zelf naast hem plaats en aanstonds zette de wagen zich in beweging.

De rit had nog geen vijf minuten geduurd, of de chauffeur zakte langzaam in slaap.

Tien minuten later hield de auto stil voor de kleine zijdeur in den parkmuur.

Charles sprong van den wagen en opende de deur met een sleutel, welken Raffles hem gegeven had.

De chauffeur werd naar binnen gedragen en vervolgens naar een der vertrekken van de kleine woning, welke Henderson boven de garage bewoonde.

Raffles was hen reeds bij de deur van deze woning tegemoet getreden.

— Je hebt den man? vroeg hij haastig.

— Hier is hij, Mylord, riep Henderson van uit de duisternis.

— Prachtig gedaan, riep Raffles bewonderend uit. Alles klopt tot dusverre als een bus.

— Zou hij niet spoedig ontwaken, denk je? vroeg Charles.

— Nu hij eenmaal slaapt, zal hij minstens vier en twintig uur blijven doorslapen.

— Kan dit bedwelmend middel geen kwaad?

— Niet in het minst. De man zal, als hij wakker wordt, aanvankelijk nog een beetje suf zijn, maar dat is met een uur afgelopen.

— Wij behoeven hem dus niet te binden?

— Volstrekt niet noodig. Leg hem op een paar dekens en schuif hem een kussen onder het hoofd, dat is voldoende. En nu snel je verkleed, Charles!

Nadat de chauffeur van zijn livrei ontdaan was, en Charles deze zelf had aangeschoten, begon hij zich snel maar met zorg te vermommen, het gelaat van den bewusteloozen man als model nemend!

Binnen een kwartier was de gedaanteverwisseling zoo volkomen, dat het zelfs bij helder

daglicht moeilijk zou zijn gevallen de twee mannen van elkander te onderscheiden.

— En maak nu maar gauw dat je weg komt! zeide Raffles, terwijl hij Charles een hartelijken klap op den schouder gaf. En geen domheden, wat ik je verzoeken mag.

— Ik zal goed oppassen! riep Charles lachend uit. Henderson heeft me al op de hoogte gebracht van de gewoonten in het huis van den generaal, en meer in het bijzonder van onzen vriend den chauffeur.

De beide vrienden schudden elkander nogmaals de hand en daarop begaf Charles zich naar het kleine poortje en liet zich door Henderson snel weder terug rijden.

In de buurt van het huis van generaal Hopkins hield de auto stil en Charles stapte uit.

Snel begaf hij zich naar de garage, waarvan hij de deur opende met den sleutel, dien hij uit den zak van den chauffeur had genomen.

Er kon nauwelijks een half uur verlopen zijn tusschen het tijdstip, waarop de ware chauffeur de garage verlaten had en dat waarop zijn plaatsvervanger haar betrad!

Charles zette zich dadelijk aan het werk!

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK VIII.

DE LAATSTE TOEBEREIDSELEN.

Plotseling ging de schel van de telefoon in den hoek van de garage over.

Dadelijk trad Charles er op toe.

De stem van den generaal klonk in het toestel :

— Hardy, is alles gereed ? Is de auto behoorlijk gepoetst ?

Jawel, generaal ! antwoordde Charles.

— Heb je wat gedronken, kerel ! klonk het weer in de telefoon. Je stem klinkt me zoo verdacht in de ooren !

Charles verschrok.

Hij had de stem van den Chauffeur in het geheel niet kunnen hooren en kon haar dus ook onmogelijk namaken !

Hij besloot dus zoo weinig mogelijk te spreken.

Gevat antwoordde hij :

— Ik heb kou gevat, generaal, en ik ben een weinig heesch !

— Nu, zorg maar, dat je om half tien met den wagen voor bent !

— Welke auto wenscht de generaal te gebruiken ?

— Wat heb ik nu aan de hand, kerel ? Ik heb je immers vanmiddag reeds gezegd, dat ik de Rolls-Royce wil gebruiken ! Heb je geen hersens meer ?

— Neem mij niet kwalijk, generaal, ik was het vergeten !

Charles hing het toestel weder aan den haak, zonder af te wachten, of de generaal ook nog iets te zeggen had.

Hij bracht den tijd dien hem nog restte in groote spanning door.

Er kwam een dienstmeisje, dat wel een praatje met hem scheen te willen maken, maar dat hij afscheepte met de mededeeling, dat hij hoofdpijn had.

Maar voor het overige was het geluk hem gunstig en kwam men hem niet storen.

Om vijf minuten voor half tien trok Charles de livreejas aan, die hij in een klein kamertje had zien hangen, zette de pet op, nam achter het stuurwiel van den geweldigen Rolls-Royce plaats, die van ingehouden kracht stond te trillen, reed de garage uit, sloot de deuren, en stond precies om half tien voor de groote deuren van het heerenhuis.

Hij behoefde slechts zeer korten tijd te wachten.

De generaal was blijkbaar een man van de klok.

De deur ging open en de oude generaal trad

naar buiten, geholpen door een huisknecht.

Charles was bij het portier gaan staan, dat hij nu opende, terwijl hij zijn pet diep afdroogde.

De generaal bleef stilstaan, keek hem scherp aan en bromde woedend :

— Sinds wanneer salueer jij niet meer en neem je je pet voor mij af, Hardy ?

Charles beet zich op de lippen.

Hij begreep dat hij weder een vergissing begaan had.

Tot zijn geluk nam de generaal er verder geen notitie van, maar stapte in en trok het portier zelf achter zich dicht.

Charles ging achter het stuurwiel zitten en de wagen stoof vooruit.

Op den hoek van Pall Mall en Regentstreet hield hij even stil.

Reeds in de verte had hij de reusachtige figuur van Henderson ontwaard, die vlak bij den rand van het trottoir stond te wachten.

Zoodra hij Henderson de hand op de kruk van het portier had zien leggen, bracht hij de auto reeds weder in beweging en nu stond de wagen, die in pijlsnelle vaart voortreed, niet eerder stil voor de kleine poort in den tuinmuur bereikt was.

Raffles scheen daar echter reeds op post te hebben gestaan, want de kleine tuindeur ging open nog voor de wagen stilhield.

Raffles kwam naar buiten loopen en trad op het portier toe, dat hij snel opentrok.

— Alles in orde, Henderson ? vroeg hij op zachten toon.

Om u te dienen, mylord ! De generaal is zoo stijf als een plank en hij beweegt geen vin.

— Heeft het middel dus aanstonds zijn uitwerking gehad ?

— Dadelijk, Mylord. De generaal was erg verschrikt en keek me woedend aan, maar voor hij een woord kon zeggen, had ik hem den doek op den mond gedrukt en het duurde geen seconde, of hij maakte geen beweging meer.

— Prachtig, zeide Raffles opgewekt. Alles schijnt uitmuntend te gaan. Breng hem maar spoedig naar binnen.

Charles en Henderson droegen den bewusteloozen generaal naar binnen en nu zagen zij bij het zwakke licht, dat door een der ramen van Henderson's woning naar buiten drong, dat Raffles reeds in generaals-uniform gekleed was.

Zoodra de bewustelooze naar binnen was gebracht, nam Raffles hem nog eens goed op,

veranderde hier en daar nog iets aan zijn vermomming en riep toen uit, terwijl hij de gebogen houding van den generaal aannam en diens krakend stemgeluid nabootste :

— Zoo zal het wel gaan hoop ik, Charles.

Deze barstte in lachen uit.

— Je bent onverbeterlijk, riep hij uit. Het is eenvoudig onmogelijk te gelooven dat je iemand anders bent dan generaal Hopkins.

— Vooruit dan, beste jongen, wij hebben geen tijd meer te verliezen. Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den Chauffeur, onze beide vrienden zijn weliswaar goed en wel bewusteloos, maar ik zou toch graag willen, dat je bij hen in dezelfde kamer bleef; men kan nooit weten.

— Tot uw dienst, Mylord. Ik verzeker u dat zij geen stap zullen doen, als ik er geen toestemming voor geef.

Raffles nam in de auto plaats en Charles ging weder achter het stuurwiel zitten.

Binnen twintig minuten was de weg naar het Buckingham Palace afgelegd.

Reeds in de verte was het te zien, dat er iets bijzonders gaande was.

De politie had het plein voor het paleis over een grooten afstand afgezet en de Koninklijke residentie zelve schitterde van licht, dat door de meeste vensters naar buiten straalde.

Voor het logge gebouw stond reeds een groot aantal auto's in een rij geschaard, afgewisseld door een enkele equipage.

Het duurde bijna een half uur voor dat de wagen van den gewaanden generaal voor de schitterend verlichte vestibule voor goed kon stilhouden.

Raffles stapte uit, nadat een toesnellende hoflakei het portier geopend had.

Aanstands reed de auto weg om plaats te maken voor een andere en Raffles strompelde de ontzaglijke marmeren trap op die naar de feestzalen leidde.

Deze trap zoowel als de zalen zelve leverden een onvergelykelyk schoonen aanblik op.

Schoone vrouwen, in de prachtigste, ver uitgesneden gewaden, liepen er glimlachend rond aan den arm van de hoogste waardigheidsbekleeders, van rechters, officieren van de land- en de zeemacht, kamerheeren, diplomaten, ministers en gezanten.

Deze allen waren in schitterende uniformen gekleed, die allen zwaar waren van het goud.

Op vele borsten prijkten ridderorden, sommigen rijk mer diamanten versierd, die het licht van de kostbare kronen in duizenden

stralen weerkaatsten.

Raffles liet zich door den stroom van gasten meesleepen.

Het leek wel of alle bezoekers als door toovermacht werden aangetrokken tot een tamenlyk kleine zaal, de laatste van een reeks van vijf vertrekken.

In deze kleine zaal namelijk hielden zich hunne Majesteiten op.

En allen dongen naar de eer door den souverein of althans door zijn gade te worden opgemerkt.

Want aan het hof geldt de waarheid dat het beter is met een boos oog dan in het geheel niet te worden aangezien.

De scherpe blikken van Raffles hadden spoedig bemerkt, dat er zich onder de gasten vrij wat detectieven bevonden, die al van verre te herkennen waren aan hun slecht zittenden rok en hun verlegen schichtige gebaren.

Maar spoedig deed zich iets aan zijn blik voor, dat zijn aandacht aanstonds in veel grootere mate boeide.

En dat iets was het befaamde paarlen halssnoer.

Het bevond zich om den hals van de schoone hertogin de Saint Albans, en Raffles wist niet wat hij meer bewonderen moest : — de albasten boezem van de schoone vrouw, hare prachtige schouders, of wel het onvergelykelyk fraaie hals paarlen, dat zich om dien heerlijken hals vleide.

Bijna deed het hem een oogenblik leed, dat hij op het punt stond, deze vrouw met haar koninklyk voorkomen leed te doen, maar hij was een Engelschman — hij had gewed — en zijn weddenschap wilde hij tot iederen prijs gestand doen.

En als hij soms een oogenblik geaarzeld mocht hebben, dan zou hij zeker aanstands weder tot andere gedachten zijn gebracht, door het zien van den hoofdinspecteur van politie, die in een met goud overladen uniform, met opgeblazen gezicht rondwandelde.

En daarbij merkte Raffles tevens op, dat de heer Phileas Baxter om de hertogin van Saint Albans heendraaide als ware zij een planeet en hij haar sateliet.

Raffles haalde de schouders op.

— Ja vriend — wend je kleine varkens-oogjes maar geen oogenblik van dat paarlen-snoer af. Misschien zul je je wel verwonderen — maar ik verzeker je, dat zij het over een half uur kwijt is !

HOOFDSTUK IX.

DE WEDDENSCHAP.

Raffles mengde zich onder de gasten.

Hij begreep wel, dat er voor hem nu eenige gevaarlijke oogenblikken aanbraken.

Ofschoon generaal Hopkins bekend stond als iemand die lichtelijk malende is, en ofschoon hij bovendien weinig uitging, zoo had hij toch nog een groot aantal vrienden en kennissen onder de officieren van het leger.

Het duurde dan ook niet lang, of eenige luitenants met adellijk bloed in de aderen kwamen op hem toe, teneinde naar zijn gezondheidstoestand te informeren.

Raffles sloeg er zich voortreffelijk door.

Maar er zou hem nog iets anders te wachten staan.

De hofmaarschalk baande zich een weg door de gasten.

Het was duidelijk, dat deze hofdignitaris iemand zocht.

Eindelijk kreeg hij Raffles in het oog.

De Groote Onbekende zag hoe de man, die zich door al het goud op zijn uniform bijna niet bewegen kon, hier en daar verontschuldgingen maakte, terwijl hij zijn weg door de volle zaal vervolgde.

Eindelijk hield hij voor den gewaanden generaal stil.

Hij maakte een diepe buiging en zeide:

— Generaal — Zijne Majesteit heeft zooeven den wensch te kennen gegeven u te spreken!

Voor het eerst van zijn leven voelde Raffles zich een weinig in het nauw gedrongen.

De toestand was inderdaad vrij gevaarlijk!

Hij begreep echter wel, dat hij geen keuze had en het verzoek van den Koning moest opvolgen, dat evenveel kracht had als een bevel.

Hij boog dus op zijn beurt, mompelde eenige onverstaanbare woorden en volgde den hofmaarschalk naar de kleine zaal.

Het was hem bijna niet mogelijk op dezen tocht een glimlach te verbergen.

Want daa wandelde hij, de Groote Onbekende, de gentleman-inbreker die reeds lange jaren gezocht werd door Baxter, die hem thans op slechts weinig passen met naijverige blikken volgde, door een dubbele haag van edellieden en ministers, in het paleis des Konings!

Daar waren de Groot Aalmoezener met zijn gade, daar liep de Groot Valkenier in zijn schitterende uniform, daar waren de particuliere schatmeesters van den Koning, de Groot Kamerheer, de Opper Hofmaarschalk, de Kamerheeren in buitengewonen en gewonen dienst,

de pages, de hoofdofficieren en zoo voort!

En daar tusschen door strompelde John Raffles, alias Lord Lister, alsof hij zijn geheele leven niets anders had gedaan.

Vijf minuten later stond hij voor het koninklijk echtpaar.

De koning stond op een kleine verhooging, iets hooger dan zijn gemalin.

Hij was gekleed in de uniform van kolonel der garde.

Zijn levendige bruine oogen keken vroolijk toen de gewaande generaal naderde.

De koning stak den generaal de hand toe — en de gentleman-inbreker voelde zijn vingers krachtig drukken door dien man, die heerscher was in een rijk, waarin de zon niet op- of ondergaat!

De koning wisselde eenige vriendelijke woorden met den gewaanden generaal, die hem stamelend bedankte, een diep buiging maakte voor de koningin en zich weder verwijderde, nadat de hofmaarschalk hem door een kleine beweging met zijn staf een wenk had gegeven, dat hij het gesprek als afgelopen kon beschouwen.

Raffles ademde pas weder vrij, toen hij de kleine zaal weder verlaten had, waar het Koninklijk echtpaar te midden van zijn hofhouding troonde.

Het scheelde weinig of op den drempel had hij de Hertogin de Saint Albans op de teenen getrapt.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, hertogin, stamelde hij. Gij moet weten, Zijne Majesteit was zoo vriendelijk zich mijner nog te herinneren . . . en ik ben niet meer tegen zulk een opwinding bestand. Ik vraag u nogmaal om verschooning.

De hertogin liet een helder lachje hooren.

— Maar mijn waarde generaal, het heeft immers niets te beteekenen! zeide zij. Ik kan mij zeer goed voorstellen, dat gij wat opgewonden zijt!

Op dat oogenblik klonken in de naastbij gelegen zaal de eerste tonen van een slepende wals.

De hertogin keek om zich heen en klapte ongeduldig haar fraaien waaijer open en dicht.

— Danst gij niet, hertogin? vroeg Raffles.

— Ik zou zeker wel dansen, generaal, als mijn cavalier mij niet eenvoudig in den steek liet, antwoordde de hertogin met een spijtigen klank in haar stem.

— Maar dat is een schandaal, hertogin, riep de gewaande generaal verontwaardigd uit. Zeg mij den naam van dien dwaas en ik zal hem eens toonen, dat er nog ras in mij zit. Maar wacht — ik heb een beter middel. Zoudt gij u niet willen wreken door dezen dans aan mij te gunnen?

Dit was misschien niet zeer voorzichtig opgemerkt van Raffles.

Hij zag dat aanstonds aan den verbaasden blik, dien de hertogin op hem wierp.

Inderdaad danste generaal Hopkins reeds sedert jaren niet meer, en dat was ook van een man van zeventig jaar niet te verwonderen.

— Meent gij dat heusch? vroeg de schoone vrouw haastig, terwijl zij neerkeek op den grijsaard, die zeker een half hoofd kleiner was dan zij zelf.

— Ja zeker meen ik het, hernam Raffles. Het is waar dat ik oud begin te worden — maar uw aanblik zou zelfs mummies tot nieuw leven wekken.

Weer liet de hertogin haar vroolijk lachje hooren.

— Ik zie tot mijn genoegen dat gij het complimenteeren nog niet verleerd zijt, generaal. Om u de waarheid te zeggen maakt gij vanavond een zeer jeugdigen indruk op mij. Welnu — wij zullen het eens probeeren. Ik wil mijn lompen cavalier ergeren.

Raffles vatte de schoone vrouw om de taille.

Het volgende oogenblik lieten zij zich meevoeren met den ronddraaienden kring dansers.

Tot haar buitengewone verbazing merkte de hertogin al spoedig, dat zij zich over het gemis van haar cavalier volstrekt niet behoefde te beklagen.

De oude generaal danste op een wijze, die menig jong luitenant hem zou hebben kunnen benijden.

En het zonderlinge was, dat het dansen hem volstrekt niet scheen te vermoeien.

Terwijl zij zoo rondwalsten, bemerkte het scherpe oog van Raffles zeer goed, dat de detectives dicht in de buurt bleven.

Maar tot zijn blijdschap en geruststelling zag hij, dat hun blikken veel minder rustten op het gelaat van den generaal, dien zij blijkbaar volmaakt onschadelijk achtten, dan op de trekken der andere dansers.

Ook Baxter, die tegen den deurpost leunde, liet zijn kleine oogjes overal rondwalen.

Het was duidelijk te zien dat de groote man, ondanks zijn voorgewende zekerheid, in de grootste spanning verkeerde.

Nu en dan verliet hij eensklaps zijn plaats om zenuwachtig te gaan rondloopen en iederen gast dien hij tegenkwam, achterdochtig van het hoofd tot de voeten op te nemen.

Maar ook hij verdacht geen seconde den man, dien half Londen kende en die zooeven de hooge eer had genoten een kort gesprek met den Koning te mogen voeren.

De wals was geëindigd.

De cavaliers brachten de dames naar hare plaatsen.

Het was zeer warm in de zaal.

De hertogin wuifde zich met haar waaier koelte toe.

— Het is hier om te stikken, zeide zij met een zucht.

De oogen van Raffles begonnen te schitteren — hij begreep dat het oogenblik om te handelen naderde.

— Gij zult mij toch zeker wel toestaan, u naar het buffet te geleiden, hertogin?

— Dat verdient gij, generaal, al zou het alleen maar zijn als belooning! Ik heb nog zelden een danser gehad die zoo uitnemend de kunst verstaat als gij. Menig jonge man zou een voorbeeld aan u kunnen nemen.

De oude generaal boog, blijkbaar geveild door het compliment.

Hij bood zijn dame den arm, deed een poging om haar met zijn rechteroog schalks aan te kijken, terwijl hij het linker bijna steeds half gesloten hield en begaf zich naar het buffet.

Dit bevond zich in een bovenzaal, die aan de danszaal grensde, waarvan zij door drie zeer breede doorgangen gescheiden was.

Er bevond zich ongeveer een twintigtal dansers in deze zaal.

Raffles geleide zijn dame naar het zeer breede buffet, bestaande uit eenige tegen elkaar geschoven, met kostbaar damast gedekte tafels.

Voor deze tafels waren een aantal stoelen geschoven, waarvan ook een groot aantal overal in het vertrek waren neergezet.

Raffles bood zijn dame een stoel aan, terwijl hij zelf voor haar bleef staan.

Hij had zijn plaats zoo uitgekozen, dat het onmogelijk was, de hertogin van uit de danszaal te zien.

— Mag ik u een portie ijs gaan halen, hertogin? vroeg hij.

— Gaarne, generaal!

Raffles zocht op het buffet een portie ijs.

Hij kwam met het schaalje weder terug en nam zijn plaats van zooeven weder in.

Maar terwijl hij de hertogin de verfrissing met de rechterhand toereikte, kneep hij haar met de vingers van de linkerhand bliksemsnel ter hoogte van den elleboog op bijzondere wijze in den arm....

De hertogin zeide juist iets, maar zij bleef midden in haar zin steken.

Onbeweeglijk als een uit marmer gehouwen standbeeld bleef zij zitten, met het hoofd eenigszins naar Raffles opgeheven en zonder eenige uitdrukking in haar oogen.

Raffles had niets anders gedaan dan een kneep toegepast, dien hij eenige jaren geleden geleerd had van een Bonze uit Thibet, die een bijzondere studie had gemaakt van de geheimzinnige kunstgrepen, welke sommige Japansche vechters toepassen.

Hij had aldus een zenuwknop getroffen, en de hertogin tijdelijk met verlamming geslagen.

Zonder zich een oogenblik te overhaasten, maar toch snel maakte hij het kleine gouden slot van het paarlensnoer los, trok het naar zich toe en liet het in zijn zak glijden.

Dit alles had nauwelijks een volle seconde geduurd.

Toen keerde Raffles zich doodbedaard met de portie ijs in zijn handen om en wandelde weg als iemand die zoeven zijn congé heeft gekregen van zijn danseres.

Een paar gasten keken naar de hertogin om, maar de zaal was zoo uitgestrekt, en de afstand tot het buffet zoo groot, dat niemand haar onbeweeglijkheid opmerkte, evenmin als de verdwijning van het paarlensnoer.

Raffles zette zijn portie ijs op het blad van den eersten den besten bediende dien hij tegenkwam, stak de feestzaal dwars over, maakte Baxter dien hij tegenkwam in het voorbijgaan een compliment over zijn uniform en zijn gezond uiterlijk, strompelde de trap af, liet zich in de vestibule zijn militaire jas geven, en stapte in de auto, welke Charles bestuurde, juist op hetzelfde oogenblik toen boven aan de trap de heesche stem van Baxter klonk, die schreeuwde :

— Verraad ! Houdt den dief !

Raffles strekte zich behaaglijk in de kussens van de auto uit.

— Te laat, vriend Baxter ! Een weinig te laat ! Het paarlensnoer zit in mijn zak — en je bent je mand champagne en je sigaren kwijt !

**Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te
doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.**

HOOFDSTUK X.

DE WRAAKZUCHT EENER MEXICAANSCHIE.

Den volgenden morgen genoten Raffles en Charles, zooals zij nog nooit hadden genoten van de lectuur der ochtendbladen.

Alle stonden zij vol met verhalen over den weergaloos stoutmoedigen diefstal in het Buckingham Palace.

De politie zat met de handen in het haar.

Noch Baxter, noch Sullivan hadden er ook maar het flauwste vermoeden van, hoe de onbeschaamde gentleman-inbreker, die Raffles heette, het paarlensnoer kon hebben gestolen.

En de hertogin de Saint Albans begreep er nog het minst van allen iets van.

Haar starre onbeweeglijkheid had slechts hoogstens vijf minuten geduurd.

Daarna was zij weer tot zichzelf gekomen en het laatste wat zij zich wist te herinneren, was, dat „generaal Hopkins haar in de elleboog had geknepen”.

De echte generaal en de chauffeur had men ongeveer om zes uur in den nacht gebonden en gekneveld, maar overigens zoo gezond als een visch, voor het hek van de villa van eerstgenoemde gevonden, waaraan zij met behulp van een dik touw waren vastgebonden.

Uit hun verklaring viel echter al bitter weinig op te maken. Zij waren beiden bewusteloos gemaakt en konden zich volstrekt geen voorstelling vormen van de plek waarheen zij waren gebracht.

Het is waar dat de oude generaal in een beroerte dreigde te blijven, toen hij vernam welke poets hem gespeeld was, maar dat was dan ook het eenige nadeelige gevolg, dat voor hem uit deze onaangename zaak voortvloeide.

Voor wie tusschen de regels van al deze berichten door wist te lezen, was het duidelijk, dat de politie reeds nu alle hoop had opgegeven het paarlen halssnoer ooit terug te vinden.

Wat Raffles eenmaal in zijn handen had, dat kreeg men er zoo gemakkelijk niet weer uit.

En daar de weddenschap van de mand champagne en de kist sigaren was uitgelekt, werd de ongelukkige Baxter niet weinig voor den mal gehouden.

Raffles en Charles vermaakten zich kostelijk met de lezing van alle veronderstellingen omtrent het verdwijnen van het halssnoer, welke de bladen ten beste gaven.

Sommigen meenden dat Raffles de hertogin gehypnotiseerd had, andere spraken van geheime invloeden en sommigen gingen zelfs zoo ver van te beweren, dat de hertogin, die wel eens meer zonderlinge grillen had, het paarlensnoer eenvoudig aan den Grooten Onbekende had weggeschinken.

Deze laatste categorie van critici wilde en kon niet aannemen, dat zelfs een man als John Raffles in een stampvolle balzaal, onder het oog van dozijnen vermomde politie-beambten een paarlensnoer had kunnen wegnemen van den hals eener jonge vrouw, die volmaakt bij haar zinnen was.

Raffles schoof eindelijk het stapeltje kranten glimlachend terzijde.

— Het is zeer onderhoudende lectuur! zeide hij.

— Dat mag je wel zeggen! riep Charles lachend uit.

En het aardigste is dat de heeren journalisten morgen waarschijnlijk nog veel verbaasder zullen opzien!

— Nog verbaasder? riep Charles uit. Wat bedoel je?

— Wel — ik zal het paarlensnoer aan de hertogin terugzenden.

— Edward, ben je dol geworden? Meen je dat werkelijk?

— In vollen ernst!

— Maar dan zou al die inspanning, al dat gevaar, al die moeite voor niets zijn geweest?

— Niet voor niets, beste jongen! Het was bijzonder opwekkend!

— Alles goed een wel — maar die opwekking was toch geen twintig duizend pond sterling waard.

— Neen, dat niet, dat moet ik bekennen!

— Waarom stuur je het paarlensnoer dan eigenlijk terug?

— Omdat het valsch was!

Charles liet zich met wijduitgespreide armen achterover in zijn stoel vallen.

Hij staaarde Raffles met groote oogen aan.

— Je maakt er maar een grapje mee! kon hij eindelijk stamelen.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, mijn jongen, het is helaas droevige ernst! Ik heb de paarlen onderzocht, en zij zijn hoogstens een pond het stuk waard, dat

wil zeggen, dat ze uitnemend zijn nagemaakt! Je schijnt je er meer over te verbazen dan ik, Charles.

— Ik moet je bekennen, dat ik uit de lucht kom vallen. Een hertogin die valsche paarden draagt. Maar wacht eens even — zij kan wel speciaal voor het bal ten hove het valsche snoer hebben omgedaan!

Weer schudde Raffles het hoofd.

— Onmogelijk! hernam hij. Dan zou Baxter zich natuurlijk gehaast hebben een triomphantelijk gebrul aan te heffen. Neen, dat is uitgesloten. Maar mij verbaast het minder — de Saint Albans zijn niet zoo verbazend rijk!

Charles bleef nog even onbeweeglijk zitten.

Toen barstte hij in zulk een daverend gelach uit, dat de tranen hem over de wangen rolden. Raffles keek hem met een vaag glimlachje aan.

— Ik ben blij, dat je de zaak ook van haar komische zijde beschouwt. Ik heb een zeer aangename avond doorgebracht!

— En ben je van plan de hertogin je wetenschap mede te deelen, dat de paarden valsch zijn?

— Waar denk je aan! Denk je dat ik die goede vrouw wilde beleedigen. Ze krijgt ze eenvoudig terug, zonder meer!

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur getikt.

Gaston trad binnen.

— Wel Gaston, wat is er? vroeg Raffles.

— Daar is een heer om Mylord te spreken! Raffles wierp een blik op de pendule.

— Dat is een zonderling bezoek! zeide hij. Die heer komt zeker voor zaken?

— Dat zeide hij er niet bij, Mylord! Hij zeide alleen dat hij u zeer dringend moest spreken.

— Hoe ziet hij er uit, Gaston?

— Groot en slank, Mylord, met zwarte oogen, een bleek, fijn gezicht en een zwarten knevel en baard.

Raffles en Charles wisselden een blik met elkander.

— Nu, laat dien heer maar in de bibliotheek, zeide Raffles, ik kom aanstonds bij hem.

Gaston verwijderde zich.

— Wil ik met je meegaan, Edward? vroeg Charles die door een zonderlinge ongerustheid was aangegrepen. Het kan toch niet in verband staan met de zaak van gisteren?

— Hoe kom je erbij? vroeg Raffles. Ga maar heen — als ik je hulp noodig heb, zal ik je wel roepen.

Charles verliet het vertrek, terwijl Raffles zich naar de bibliotheek begaf.

Toen hij binnentrad kwam hem een jonge

man met zeer bleek gelaat, een weelderigen zwarten haardos en een fraai puntbaardje tegemoet.

Raffles meende het gelaat al eens vroeger te hebben gezien, maar hij kon zich niet herinneren waar.

Maar het volgende oogenblik zou hem alles ophelderen.

De jonge man trok bliksemsnel een revolver uit den zak van zijn regenjas en richtte deze op den Grooten Onbekende.

— Als gij aan een God gelooft, Mylord, zoo doe dan uw gebed, want gij zijt een kind des doods. Gij hebt mijn minnaar overhoop gestoken en — ik kom hem wreken.

Raffles verloor geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest.

— Zoo — dus de betreurde overledene was uw minnaar? Ik heb het altijd wel gedacht. Gij weet misschien dat hij in een eerlijk tweegevecht gevallen is.

— Dat raakt mij niet, zeide Lola de Mesquita — want zij was het — met vlammende oogen.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, Signora, maar uit eenige uiterlijke kentekenen heb ik meenen te mogen opmaken, dat gij er niet zoo zeer op gesteld waart den man, dien gij voor uw broer liet doorgaan, steeds aan uw zijde te houden.

— Eh daar durft gij mij aan herinneren? zeide de Mexicaansche knarsetandend. Gij hebt mijn liefde versmaad — een Mexicaansche wreekt zich slechts op een wijze! Gij moet sterven!

Het schot klonk.

Maar Raffles, die zijn oogen strak op de rechterhand van de Mexicaansche had gevestigd, bukte zich bliksemsnel toen haar vinger den trekker overhaalde.

De kogel vloog over zijn hoofd.

Voor de Mexicaansche het wapen voor de tweede maal had kunnen afvuren, was Raffles bij haar en had het wapen uit de hand geslagen.

Hij greep haar krachtig bij den pols, boog haar hand een weinig achterover en dwong haar, in een stoel te vallen.

Op hetzelfde oogenblik ging de deur open en trad Charles binnen.

— Wat is hier gebeurd, Mylord?

— Een klein incident, mijnheer Brand, antwoordde Raffles. Deze heer blijkt in het geheel geen heer te zijn, maar een dame van onze kennis. Wees zoo goed haar vast te houden, want ik wil haar kleeren eens doorzoeken.

— Zoudt gij dat wagen! riep de Mexicaansche met fonkelende oogen.

— Ja Signora, want ik koester een zekere

verdenking die ik opgehelderd wil zien.

Met de handigheid van een volleerd zakkenroller doorzocht Raffles vlug de zakken.

Spoedig hield hij een pakje brieven in de hand waarnaar de Mexicaansche vergeefs de hand uitstreckte.

Raffles las er een paar vluchtig door.

— Het is zooals ik dacht, zeide hij met een blik vol minachting op de vrouw die hem had willen dooden.

— Wat is er ? vroeg Charles.

— Een paar internationale spionnen, Charles. Dat wil zeggen, het verachtelijkste wat

er op de wereld bestaat. Neem de telefoon van den haak, stel je in verbinding met Scotland Yard, zeg wat hier gebeurd is, en vraag of men een paar politie-agenten stuurt!

Daarop wendde hij zich tot de vrouw die met bleek gelaat voor hem zat en haar pruik en baard had afgedaan en zeide op ijskoude toon :

— Gij krijgt niet meer, dan wat gij verdient. Een sluipmoord zou ik u vergeven hebben, maar spionneeren voor zes of acht landen tegelijk, dat is een onvergeeflijke misdaad

De volgende aflevering bevat :

Het Kaperschip der 20^{ste} Eeuw

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885